Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

2

JOI, 8 IANUARIE
1970, ANUL IV

(120)

ST NUMĂR:

PRETUTINDENI TRAIESC COPII!

MIRILĂ OȚA ȘI EXPEDIȚIA RAI

Atelier literar

ROMAN FOILETON
OPERAȚIUNEA HERCULE
de OVIDIU ZOTTA

URMAȘII DACILOR

SCRISOAREA SĂPTĂMÎNII

«DRAGĂ REDACȚIE,

Mă numesc Căprescu Marin și sînt elev în clasa a IV-a la Școala generală din comuna Drăganu, județul Argeș. Pe meleagurile noastre a nins mult, iar bătăliile cu zăpadă fac parte din jocurile noastre preferate în aceste zile. Dar iată că în toiul unui astfel de joc, colegul meu, Florea Gheorghe, a pregătit un bulgăre de zăpadă cu o piatră în el și, lovindu-mă în față, mi-a produs rană. Mai putem avea încredere să ne jucăm noi cu un astfel de băiat?»

Iată, dragă prietene, o întrebare al cărei răspuns, pe cît pare de ușor la prima vedere, pe atît de greu este în fond. Și asta din pricina unui cuvînt pe care tu l-ai amintit aici și peste care nu putem, n-avem voie, să trecem cu ușurință. Tu spui: «Mai putem avea noi **încredere** să ne jucăm cu un astfel de băiat?». Și dintr-o dată situația se complică. Fiindcă a **acorda** sau **a nu acorda** încredere cuiva nu mai este de-acum, un lucru de joacă, chiar dacă, deocamdată, în legătură cu colegul vostru problema se pune numai în ce privește joaca. Dar dacă ne gîndim bine, putem acorda noi încredere unui om numai pentru o parte din faptele sale și pentru cealaltă parte nu? Să zicem că s-ar putea și așa. Cum am alege atunci acele fapte pentru care să-i acordăm încrederea și, invers, faptele pentru care să nu i-o acordăm? Desigur, pentru a obține sau nu această încredere, cel mai mult depinde de comportarea, de gîndurile, de gesturile și atitudinea celui în cauză. În situația noastră, de comportarea lui Gheorghe Florea față de voi, colegii lui, atît în timpul jocului, cît și în restul timpului. Comportarea lui Gheorghiță însă, depinde în mare măsură la rîndul ei de atitudinea pe care o veți avea voi, colegii lui de clasă și de joacă, de-acum înainte. Sigur este că gestul lui n-a fost cinstit, a fost un gest urît, care s-ar fi putut solda cu urmări și mai grave. Depinde însă de felul cum îl veți judeca voi, și tu în primul rînd, dragă prietene. Veți fi prea aspri, neiertători? Veți greși. Veți fi prea înțelegători, prea îngăduitori? Iarăși veți greși. O atitudine deschisă, pionierească, bărbătească, o atitudine de adevărați cutezători vă va ajuta să rezolvați și alte necazuri de acest fel.

Petre Ghelmez

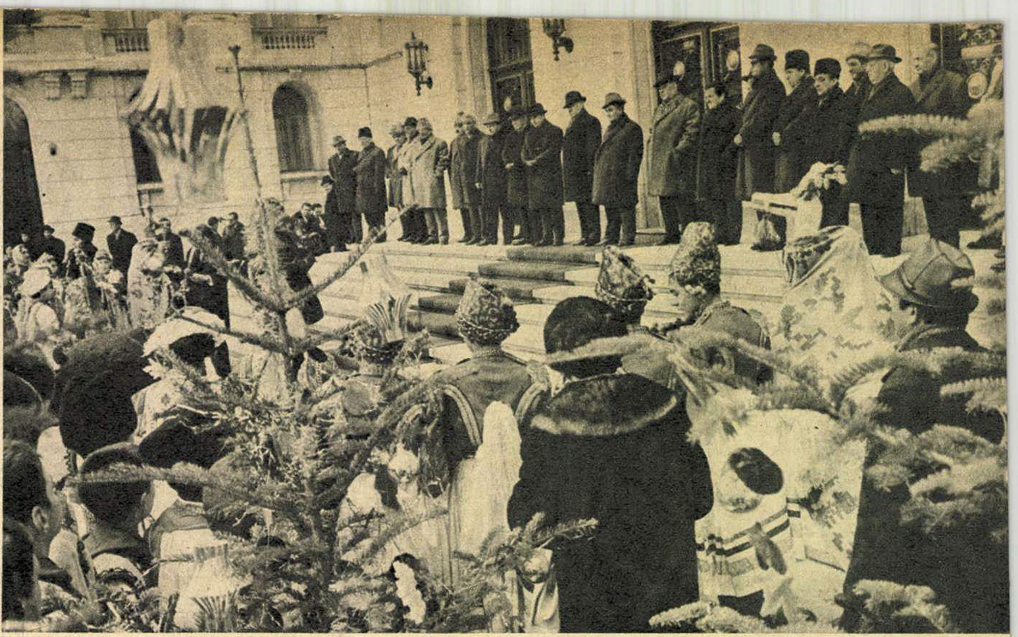

SĂPTĂMÎNA TRECUTĂ, LA 30 DECEMBRIE, ÎN FAȚA SEDIULUI COMITETULUI CENTRAL A PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN, UN MARE GRUP DE PIONIERI ȘI ȘCOLARI BUCUREȘTENI A VENIT CU TRADIȚIONALUL «PLUGUȘOR» PENTRU A URA CONDUCĂTORILOR PARTIDULUI Ș STATULUI SĂNĂTATE ȘI FERICIRE CU PRILEJUL NOULUI AN. AU RĂSUNAT, ÎN DECORUL ALI AL IERNII, VERSURI ÎNARIPATE, DÎND GLAS SIMȚĂMINTELOR DE DRAGOSTE ALE CELOR MA TINERE VLĂSTARE PENTRU PATRIA SOCIALISTĂ, RECUNOȘTINȚEI FIERBINȚI FAȚĂ DE PARTIDUL NOSTRU COMUNIST, CARE LE ASIGURĂ O COPILĂRIE FERICITĂ, UN VIITOR LUMINOS

TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU A ROSTIT CU ACEST PRILEJ CALDE CUVINTE DE MULȚUMIRE PENTRU URĂRILE ADRESATE DE COLINDĂTORI: «VĂ UREZ SUCCESE LA ÎNVĂȚĂTURĂ VIAȚĂ LUNGĂ ȘI MULTĂ FERICIRE LA TOȚI»!

CONDUCĂTORII DE PARTID ȘI DE STAT AU INVITAT PE MICII COLINDĂTORI ÎN SEDIUL COMITETULUI CENTRAL AL PARTIDULUI, LE-AU OFERIT, DUPĂ TRADIȚIE, MERE ȘI COVRIGI, BOMBOANE ȘI NUCI, I-AU ÎMBRĂȚIȘAT CU MULTĂ CĂLDURĂ, S-AU FOTOGRAFIAT CU EI.

COPII CU CARE NE MÎNDRIM

Printre cei 839 de elevi ai Școlii generale din comuna Roseți, *județul* Ialomița, *sînt mulți fruntași la învățătură. De data aceasta însă, vă prezentăm doar pe trei dintre ei:* ***VASILE IORGA, VIORICA HAGIU** și **CĂTĂLIN BOICEA.***

Toți trei au încheiat primul trimestru numai cu medii de zece.

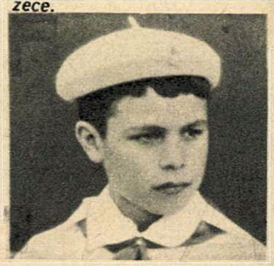

CALENDAR

Ianuarie

L	M	M	J	V	S	D
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	

10 ianuarie 1799 — s-a născut Petrache Poenaru (m. 1875). Strălucit pedagog, numele său este legat de organizarea învățămîntului național.

15 ianuarie 1850 — s-a născut marele poet româ Mihai Eminescu,

Opera eminesciană este astăzi cunoscută î toată lumea. Poeziile sale au fost traduse în 31 de limb și comentate în peste 50 de studii monografice, scrise în 16 limbi.

16 ianuarie 1894 — s-a născut Ecaterina Teodoroiu, care a căzut eroic în luptele de la Mărășești, din august 1917.

Privindu-i pe copiii din fotografie, ai crede că sosesc din cine știe ce competiție. În realitate, în cadrul cercului metodic de turism (Casa pionierilor din Pucioasa, *județul* **Dîmbovița**), *ei participă la antrenamente pregătitoare.* **Pregătitoare?** *Da, pentru viitoarele excursii în care vor porni pentru a cunoaște noi bogății și frumuseți ale patriei.*

SALT DEASUPRA NORILOR?

DA!
spun Cutezătorii

Sus, deasupra norilor, ușa avionului s-a deschi larg. În dreptunghiul rămas gol a apărut parașutistul. O săritură în văzduh, și iată-l coborînd ca u bolid, spintecînd aerul dens.

Cei de jos, de pe pămînt, îl așteaptă cu nerăbdare Aceasta mai ales fiindcă nu e vorba de un salt obișnuit. Ion Roșu, cel care se leagănă acum sub cupol uriașă de mătase, suspendat între cer și pămînt, trăiește un adevărat eveniment: cel de al 2 000-lea sal cu parașuta!

Participant la numeroase competiții naționale ș internaționale, se numără printre cutezătorii d prim rang ai aerului. De reținut: Ion Roșu a egala recordul mondial în salturile de noapte de la o mi de metri cu aterizare la punct fix.

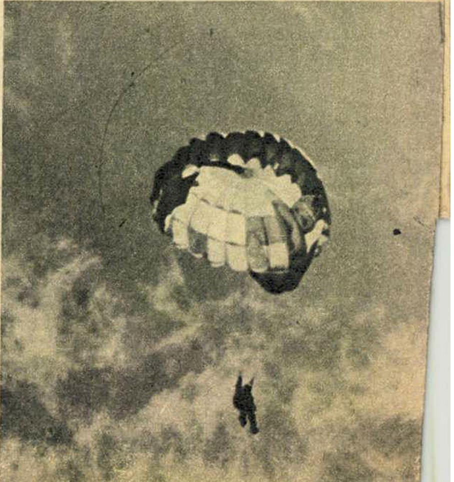

*În prag de an nou, la redacție au sosit trei prieteni ai revistei noastre, frații **VASILE, OCTAVIAN** și **SORINEL LUPȘA**, din Cluj. Primii doi, elevi ai Școlii generale nr. 4, împreună cu frățiorul lor mai mic ne-au adus, prin versurile plugușorului compus de ei, urări de bine și sănătate.*

Mulțumindu-le din inimă, le dorim și noi după urarea tradițională să crească mari și voinici, «ca un măr, ca un păr, ca un fir de trandafir...»

COPILUL ACESTA ESTE VIITORUL OMENIRII

de **VIRGILIU RADULIAN**

Președintele Consiliului Național
al Organizației Pionierilor

La Budapesta, între 20-23 noiembrie 1969, s-au strîns într-un gînd, însuflețiți de hotărîrea și de năzuința de a acționa pentru viitorul fericit și demn al generațiilor tinere, prietenii copiilor de pretutindeni, oameni de bună credință, luptători reprezentînd mișcări progresiste de pe diferitele meridiane și paralele ale globului pămîntesc, personalități cunoscute în întreaga lume printre care poetul și scriitorul francez pentru copii Pierre Gamarra, mama lui Oleg Coșevoi, tînăr erou sovietic, comsomolist căzut în

(Continuare în pag. 6)

OMAGIU PRIMĂVERII

Foto: Amis Co

De la comuniști învățăm cutezanța

VISUL A PRINS VIAȚĂ

De inginerul Florea Fîntînă, președintele uneia dintre cele două cooperative agricole de producție din comuna Maglavit, aflasem la unul din congresele partidului cînd, de la tribună, un oltean isteț, încă foarte tînăr, negricios, cu niște ochi mari, plini de căldură, potrivit ca statură, vorbea despre cooperativa lor agricolă de producție. Florea Fîntînă era la vremea aceea simplu tehnician agricol. Se număra printre comuniștii aflați în fruntea acțiunilor pentru intrarea satului pe un făgaș nou. În ciuda tinereții sale, înțelegea foarte bine că numai cu ceea ce apucase din moși-strămoși nu putea să practice o lucrare a pămînturilor modernă, să smulgă pămîntului toată producția de care poate fi capabil ca atunci cînd sămînța aruncată sub brazdă e bună, ogorul bine lucrat și la timp, îndestulat cu îngrășăminte și apă, iar fiecare plantă îngrijită după toate regulile științei agricole.

Așa se face că, într-o toamnă tînărul președinte a luat drumul facultății de agronomie din Craiova, cu toate că acasă avea destule griji. Trebuia întreținută o familie și deci paralel cu studiul la facultate trebuia să muncească. Studentul deveni astfel și tehnician la unul din laboratoarele facultății. Reîntors la Maglavit după 5 ani de facultate, de data aceasta în calitate de inginer, oamenii n-au uitat destoinicia lui, dăruirea cu care lucrase înainte și l-au ales din nou președintele uneia dintre cooperative.

Cooperativa devenise între timp mai puternică, cerea mai multă muncă și pricepere pentru conducerea tuturor treburilor. Grîu și porumb, multe hectare cu legume, un sector zootehnic dezvoltat (începînd cu anul 1970, peste 150 de hectare de culturi irigate) și cîte alte griji nu are un inginer aflat în fruntea unei astfel de cooperative. Dar cînd încrederea nestrămutată în drumul pe care l-a ales împreună cu întreaga obște a satului și a țării se unește cu siguranța pe care ți-o dă știința bine stăpînită, se ridică în el o tărie fără seamăn prin care orice vis, al său sau al oamenilor nu i se pare atît de îndrăzneț încît să nu fie realizat.

NICULAE STOIAN

ROZETA SĂPTĂMÎNII

UN CONCURS PENTRU UN MILION DE REPORTERI

În sfîrșit, iarna s-a înscăunat cu tot fastul de albe ninsori. În pomul de iarnă s-au aprins lumini multicolore și...

— Bine te-am găsit, Olguța!

— Bun sosit, Moș Gerilă! Ai cam întîrziat, dar sacul văd că ți-e încă plin de surprize.

— Și de scrisori! Un întreg alai de corespondenți felicită redacția «Cutezătorii» și-i urează succes în noul an 1970.

— Citește!

— Lucian Flueraș din Chelmac, județul Arad, urează «La mulți ani!» revistei; Nicolae Păun din Iași, ne trimite o anchetă intitulată «Revista „Cutezătorii" un prieten nedespărțit!»

— Dar mai e ceva...

— Da! Un bilețel: «Vă spun sincer că de-a lungul celor aproape trei ani de la apariție, revista «Cutezătorii» mi-a fost un tovarăș minunat. Mulțumesc călduros redactorilor îndrăgitei noastre reviste și totodată urez mult succes la învățătură tuturor prietenilor ei cititori» - Nicolae Pintilie-Iași.

— Uite o scrisoare foarte frumoasă, Olguța: Orășelul cu 101 arhitecți. Semnează Ștefan Tiță din Cîmpulung Moldovenesc. Te rog eu să i-o publici. Are stil...

— Nu-l cunoști? Este cîștigătorul premiului I la concursul «Rozetele Cutezătorii» pe anul 1969 și unul dintre cei mai buni reporteri speciali ai revistei.

Olguța

Orășelul cu 101 arhitecți

Afară fulguie mărunt și încetișor. În clasă, elevii stau aplecați peste planșete. Se lucrează cu atenție. Pe fețele tuturor se citește încordarea. De curînd, noi, elevii claselor a VIII-a, de la Școala generală nr. 4 din Cîmpulung Moldovenesc, am fost solicitați să creăm, cu fantezia proprie copilăriei, modele pentru Orășelul copiilor.

Cine nu ar vrea să devină arhitect? Cine nu ar vrea să vadă cum, după proiectul său, iau naștere miniaturale cetăți, clădiri, figurine menite să decoreze un întreg oraș, chiar dacă acestea nu sînt, totuși, decît jucării?

Dar, oare nu sînt aceștia primii pași? Cel puțin noi, «arhitecții» solicitați să ne ocupăm de bucuria celor mai mici, ne-am dat toată silința pentru a crea lucrări frumoase și atrăgătoare spre a împodobi Orășelul care anul acesta va avea 101 arhitecți.

ȘTEFAN TIȚĂ
Cîmpulung Moldovenesc

MIORIȚA ȘI EXPEDIȚIA „RA”

Ziarele, revistele, studiourile de radio și televiziune transmiteau cu regularitate știri despre intenția temerarului călător de a porni într-o neobișnuită expediție.

O lume întreagă îi cunoaște cărțile, așteaptă ziua plecării sale în larg cu nava de papirus «Ra». În acele zile, în care era absorbit de gîndurile călătoriei, Thor Heyerdahl a primit...

O SCRISOARE DE LA MII DE KILOMETRI

«Vă cunoaștem, citindu-vă cartea v-am însoțit în expediția Kon-Tiki... Vă dorim succes. Sîntem alături de dv., Miorița-Hunedoara».

Într-o zi, nava de papirus, asemănătoare cu vechile ambarcațiuni egiptene, a pornit în larg. Poate n-o să vă vină să credeți dar, în drumul ei de la Alexandria pe apele Mediteranei spre întinsul ocean, expediția ducea și fanionul primit de la pionierii din Hunedoara. Au urmat zile pline de griji în care «Ra» a înfruntat valurile neprietenoase ale apelor, năprasnicele furtuni. La mii de kilometri, gîndurile unor copii o urmăreau cu îngrijorare. Așteptau cu emoție. Și iată că într-o zi, primesc un plic.

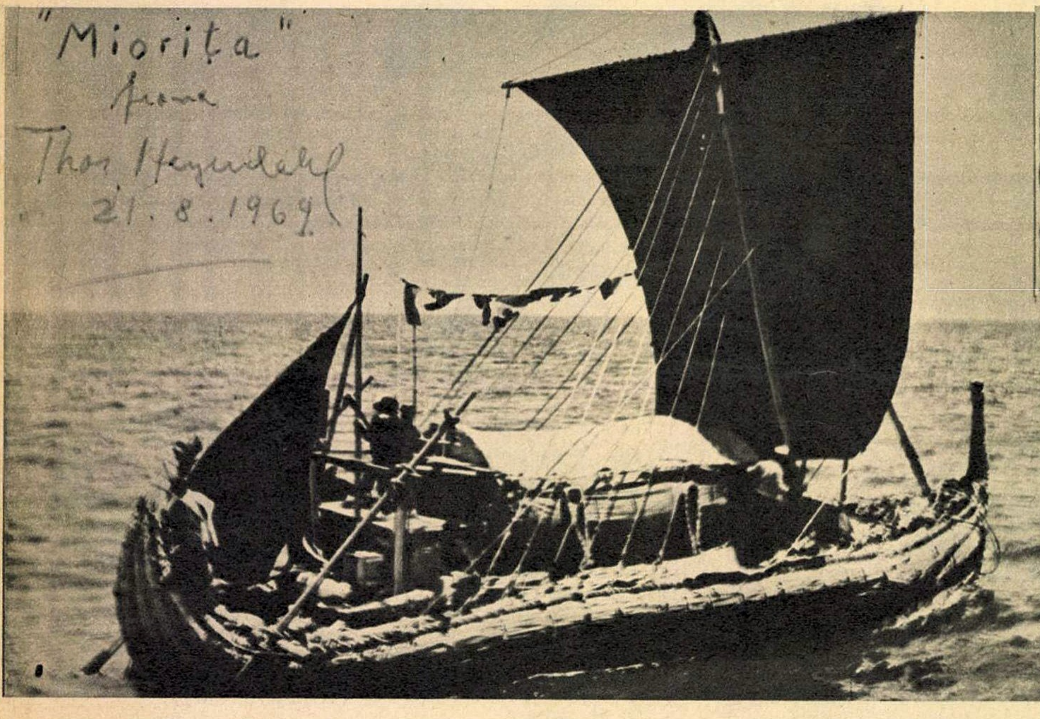

"Miorița"
from
Thor Heyerdahl
21. 8. 1969

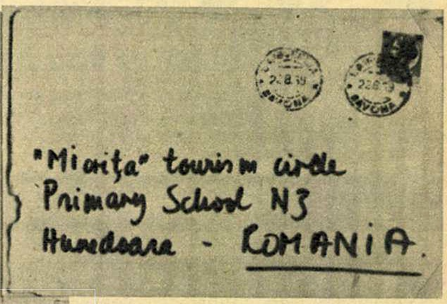

"Miorița" tourism circle
Primary School N3
Hunedoara - ROMANIA

AMBARCAȚIUNEA DE PAPIRUS «RA»

«MIORIȚEI» — DE LA THOR HEYERDAHL

Alături, fotografia navei cu autograful marelui călător pentru tinerii turiști. Plicul sosit tocmai din Italia, imaginea navei stau acum la loc de cinste în jurnalul cercului de turism de la Școala generală nr. 3 din Hunedoara.

Tot de la membrii acestui cerc am aflat și minunata poveste a descoperirii lor...

FÎNTÎNILE CU LACĂT

Este vorba despre o ciudățenie pe care au descoperit-o pionierii și căreia tot ei i-au dat numele.

— Totuși, unde este? i-am întrebat.

— Sus, sus, pe o culme a Munților Poiana Ruscăi! îmi spune Mihaela Secară. Satului i se spune Cerișor. După cercetările noastre, numele s-ar putea să vină de la un fel de stejar — cvercus ceris — care crește pe acolo. Bătrînii spun, însă, că i-au zis așa fiindcă e aproape de cer. De cum s-au așezat aici, cu sute de ani în urmă, oamenii au săpat gropi adînci în munte ca să găsească izvoarele. Dar nu le-au găsit. Sînt tare rare. Atunci, în fîntînile lor de piatră, au adunat apa zăpezilor și a ploilor. Și, după un obicei străvechi, cine știe de cînd, fîntînile acestea au capac și lacăt...

— Cînd am văzut așa ceva, am fost mirați, adăugă Daniela Vînt, atunci i-am dat numele de Țara fîntînilor cu lacăt. De altfel, acest sat este în cercetarea noastră. Unii urmăresc construcția caselor. Cum sînt puse bîrnele, cum sînt făcute incrustațiile în lemn, cum sînt împodobite blidele și ulcelele. Alți colegi se interesează de basme, cîntece și legende. Cîțiva întregesc istoria școlii care are... nouă elevi. Atîția cîți sînt acolo în satul din munți. Un grup de fete caută să afle linia costumelor, a cusăturilor...

Intr-una din zile, tocmai pentru aceste cusături, a coborît de sus, de la munte...

N SAT, LA CERIȘOR

COCONII

ÎN EXPEDIȚIE

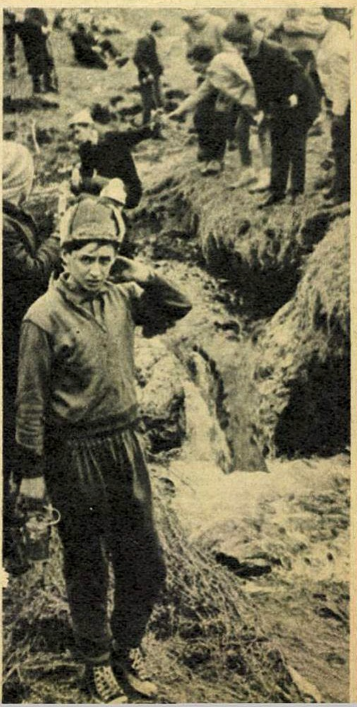

NANA MĂRIUȚĂ

A venit la școală. Toți copiii o așteptau cu bucurie. Cu bucuria cu care aștepți poveștile și cîntecele. Cele mai interesate însă, erau fetele. Atunci, o dată cu sosirea nanei Măriuță, s-a format cercul de cusături «Ileana Cosînzeana». Și nana le-a arătat cum se înfloresc iile: «...numai cu „pui” roșii, pentru fete; la nevestele tinere, cu negru și roșu, iar la cele bătrîne cu negru». Atunci nana Măriuță, fără să știe, a fost pentru prima dată profesoară. Învăța fetele să «înflorească» așa cum se «înflorește» pe la ei de sute și sute de ani. Pentru aceasta le-a adus și ace anume. De cele mai bune, lucrate de baci Pavăl, meșter cunoscut.

— S-aveți spor, le-a urat nana Măriuță și s-a întors sus, în munte.

Fetele «înfloresc» și azi «pui» pe iile lor. Spre primăvară, nana Măriuță va coborî iar cu arnici colorat, cu ace de la baci Pavăl, să le învețe, mai departe, să «înflorească».

Așa au început tinerii turiști să se apropie de marile călătorii ale lumii, să descopere pe aproape de ei locuri noi, să întregească balada satului de aproape de cer. Așa l-au cunoscut și pe Thor Heyerdahl, marele călător, acum prieten al cutezătorilor din cercul «Miorița».

LIDIA NOVAC

JURNAL DE VACANȚA

Parcă anume, iarna a dăruit acestei vacanțe o haină atît de albă și de pufoasă... Parcă a făcut-o înadins, ca nimeni, nici un copil să nu poată rezista pădurilor lăcuite în promoroacă, strălucirii pîrtiilor de schi și săniuțe, chemării fulgilor de nea... O dovadă? Fotografiile din aceste zile de vacanță:

1. Cine ar fi bănuit că neinsemnata colină din apropierea blocului va deveni atît de căutată? Pe neașteptate, așa, într-o noapte, a ajuns cel mai grozav derdeluș!
2. Maeștrii sau viitori maeștrii ai grațioaselor piruiete pe gheață asaltează patinoarul Floreasca.
3. Cei mai curajoși se avîntă pe schiuri. Unii, la început, cu timiditate, fac întîii pași. Grija pentru prima și inevitabila cădere este... mare.
4. Liniștea pădurii Trivale răsună de zvonurile luptelor cu... zăpadă.
5. Se mai întîmplă și așa...
6. Îndrăzneții excursion iști au pornit spre piscurile falnice ale Vîrfului cu Dor.

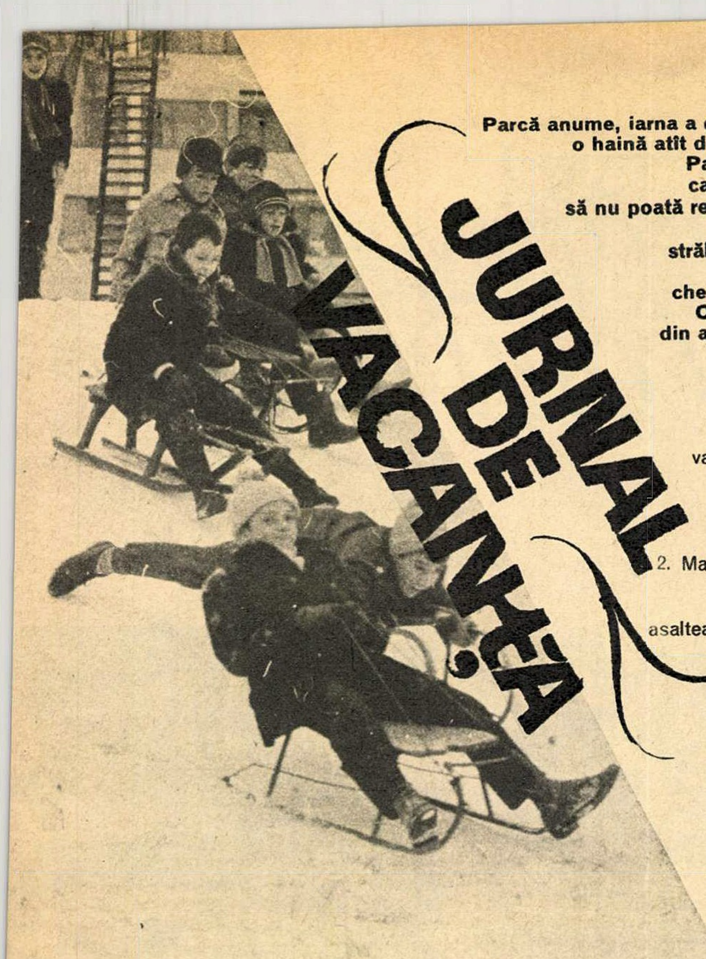
1

2

3

4

5

6

PRETENȚII

Foileton de **MIRCEA SÎNTIMBREANU**

Parcă am găsit un ins mai pretențios, mai necruțător, mai sever decît Goguță. Mărturisesc, intransigența lui mă bucură și mă înspăimînta în același timp. De unde — mă întrebam, privindu-l în timp ce se juca, citea ceva sau privea televizorul — atîta exigență la vîrsta lui? Cum de izbutea, la anii lui, să cunoască atît de bine datoria fiecăruia și să aibă tăria de a i-o aminti atît de neîndupleсat? Căci Goguță nu face economie de epitete și dacă nu le voi transcrie întocmai în cele ce urmează, nu vă cer, pentru a înțelege mai bine situația, decît să amestecați cît mai mult acid și catran peste fiecare. Aceasta deoarece Goguță nu se mulțumea să spună unui coleg care greșise o pasă în careu «mototolule!» Întîi că apelativul era țipat, urlat, zvîrlit cu 100 de atmosfere presiune și, în cel mai fericit caz, vinovatul era gratulat: **BLEGIULE!** Evident, aceasta era doar «uvertura», mai departe urechile trebuiau protejate cu vată de sticlă. Și toate acestea pentru că Goguță avea de exprimat o sfîntă nemulțumire pentru o neinspirată lovitură de cap. Dar poate, veți zice, nefericitul centru înaintaș era într-adevăr un bleg, poate că Goguță nu este chiar atît de exigent. Bine. Pe Ben Quick îl cunoașteți? Pe Mr. Steed? Pe Simon Templar? Ei bine, se întîmplă, nu-i așa, să încaseze și ei cîte un pumn, să cadă în vreo cursă,să dea greș într-o împrejurare... Erare humanum est. Da, dar nu și pentru Goguță, el nu iartă așa ceva. Și condamnarea, vă rog să mă credeți, n-o poate transcrie o peniță necălită în focul iadului. Pot să vă spun doar că maxima lui bunăvoință se va exprima prin cuvîntul **HAHALERĂ.** Îl aud discutînd la telefon. I se povestește o pățanie și, ca un telegraf de interjecții, punctează: Ete, bă!... Al naibii!... Nepricopsitul!... Javra! Microbul!... Gîza...

În general, Goguță recurge la zoologie pentru orice răfuială. Urcă și coboară respectiva scară ca un acrobat, de zece, de o sută, de o mie de ori pe zi... Mă tot întreb: — Doamne, cum poate fi atît de pretențios... cu alții? Cum de-i poate judeca atît de neiertător pe... cei din jur? De unde atîta asprime pentru... ceilalți? Căci omulețul acesta care toarnă fiere peste cea mai neînsemnată scăpare a altora este totuși de o blîndețe fără seamăn cu sine. Și numai ce-l auzi, chit că a tras chiulul 3 zile de la școală, chit că nu și-a făcut temele de o săptămînă, chit că a spart un geam și patru nasuri:

— A greșit băiatu'!...

PRETUTINDENI TRAIESC COPII!

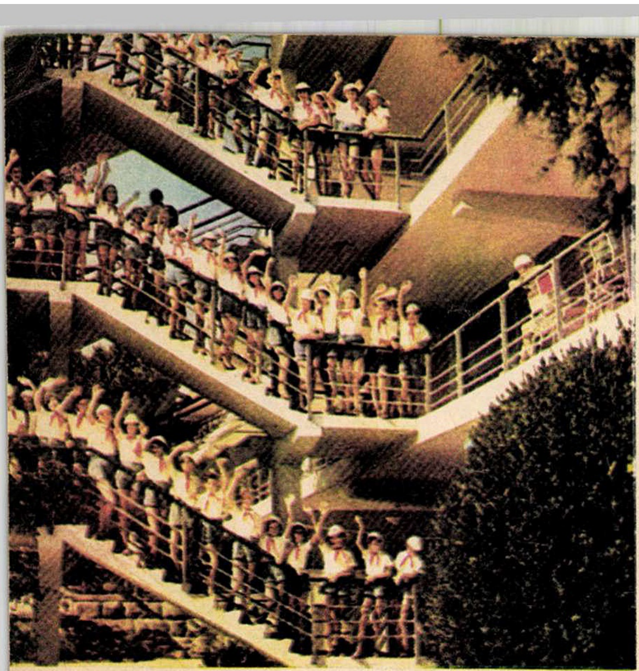
U.R.S.S. — tabăra internațională Artek.

COPILUL ACESTA ESTE VIITORUL OMENIRII

(Urmare din pag. 3)

lupta împotriva fascismului, J.C. Arnal, creatorul renumitului personaj iubit de copii — Pif , scriitorul cipriot Costis Costeos și mulți alții. Pe toți i-a strîns laolaltă la conferința internațională inițiată de CIMEA (Comitetul internațional al mișcărilor de copii și adolescenți), cu prilejul celei de a 10-a aniversări a adoptării de către Adunarea generală a O.N.U a «Declarației Drepturilor Copilului», credința și convingerea potrivit căreia «Copilul este viitorul omenirii!», ziua de mîine a culturii și civilizației umane. Aceasta a fost, de aceea deviza sub semnul căreia s-au desfășurat lucrările acestei importante reuniuni internaționale la care au participat 29 organizații naționale din 25 de țări și 12 organizații internaționale.

A trecut un deceniu de la proclamarea Cartei Drepturilor Copilului care a înscris printre cele 10 principii ale sale pe acela care afirmă: «Copilul trebuie să se bucure de o protecție specială, trebuind să i se acorde largi posibilități prin lege și prin alte mijloace, care să-l pună în situația de a se dezvolta normal și sănătos din punct de vedere fizic, intelectual, moral, spiritual și social, în condiții de libertate și demnitate». Dacă în țările socialiste și în alte țări ale lumii, datorită grijii forțelor sociale înaintate ale lumii contemporane, copiii și tineretul se bucură de condiții care le oferă posibilități largi de afirmare, de însușire a culturii și de dezvoltare a talentelor, a personalității, în multe alte locuri de pe glob mizeria, foametea, analfabetismul și alte racile continuă să facă victime și-n rîndurile copiilor. De aceea în unanimitate, cei prezenți

Dahomei — un zîmbet spre viitor.

Virtuozitatea dansului popular românesc e fascinantă

Sănătatea copiilor e o preocupare permanentă în R.P. Chineză.

R.D. Germană — zăpadă, copii și schiuri.

Bucuria de a îmbina culorile este evidentă pentru acești copii din R.S. Cehoslovacia.

Copiii parizieni iubesc păsărelele.

Foto: Amis Coo

Pionieri polonezi, în excursie.

la Conferință și-au unit glasurile pentru a cere, cu hotărire și energie, cu stăruință și însuflețire, înfăptuirea pretutindeni, pe întreg cuprinsul planetei noastre a principiilor cuprinse în declarația Drepturilor Copilului, pentru ca fiecare copil, oriunde ar trăi el, să poată fi instruit și educat într-o lume de pace și de dreptate, într-o lume în care să se poată dezvolta armonios și să devină un om demn, conștient, liber, cult, fericit în prezent și încrezător în viitor.

Cu mult interes au fost ascultate relatările delegației române despre felul cum activează pionierii României, folosind cu avînt și hărnicie condițiile puse la dispoziția lor de societate pentru a-și îmbogăți necontenit cultura, pentru a-și modela caracterele și dezvolta aptitudinile, devenind cetățeni de nădejde, patrioți entuziaști și constructori pricepuți ai socialismului. Cu același interes au fost primite propunerile noastre pentru lărgirea și întărirea frontului colaborării internaționale a tuturor celor interesați și angajați în lupta pentru apărarea intereselor copiilor a tinerei generații, pentru triumful păcii, umanismului și prieteniei între popoare.

Întîlnirea delegației Consiliului Național al Organizației Pionierilor din R.S. România cu reprezentanții mișcărilor de copii din 17 țări și anume: Cehoslovacia. R.D. Germană, Polonia, Ungaria, U.R.S.S., Bulgaria, Anglia, Algeria, Austria, Cipru, Finlanda, Franța, Guineea, Italia, Norvegia, Suedia și Togo, precum și participarea noastră la inaugurarea taberei internaționale a CIMEA de la Komarovo (R.S. Cehoslovacia) au însemnat tot atîtea contribuții prețioase la întărirea prieteniei și colaborării pionierilor și școlarilor români cu organizațiile de pionieri și copii din întreaga lume.

Proiectul român, însușit cu interes și entuziasm, de a se organiza la București, în iulie 1970 Expoziția și Conferința internațională cu tema «Educația copilului în fața progresului științei și tehnicii contemporane» este expresia contribuției pe care mișcarea pionierească din R.S. România o aduce mereu și este hotărîtă s-o ducă și-n viitor la promovarea prieteniei și colaborării internaționale în numele și-n favoarea păcii, pentru pregătirea și educarea tinerei generații încît să poată duce mai departe aceste nobile idealuri.

R.D. Vietnam. Grădiniță de copii.

Copii japonezi pregătindu-se încă de pe acum să străbată cosmosul.

Să mănînc ce mi-a pus mămica în pachet, și-apoi din nou la joacă...

ANCHETA NOASTRĂ
Fișa sincerității cititorului

VĂ RUGĂM DIN NOU SĂ DECUPAȚI «FIȘA SINCERITĂȚII CITITORULUI», SĂ VĂ ÎNARMAȚI CU UN CREION ȘI CU... SINCERITATE PENTRU A RĂSPUNDE LA URMĂTOARELE ÎNTREBĂRI:

1. Care a fost cea mai interesantă acțiune pionierească din unitatea sau detașamentul tău, la care ai participat în cursul anului 1969? ....

....

2. Ți s-a întîmplat ca, în cursul anului 1969, să primești din partea detașamentului o anumită însărcinare? Răspunde conform realității, prin «Niciodată» sau prin numirea respectivelor însărcinări...........................

....

3. Ți-ai propus un anumit lucru pe care vrei să-l înfăptuiești neapărat în anul 1970. Care este acesta? ....

....

4. Numește trei din rubricile revistei «Cutezătorii» care ți-au plăcut în mod deosebit în anul 1969 și crezi că trebuie să apară în continuare..........

....

5. Și acum, numește-ne trei din rubricile care nu te-au atras în mod deosebit...

....

6. Dacă ai fi reporter al revistei noastre și ar trebui să ne trimiți mîine dimineață un reportaj senzațional, despre ce ai scrie? ....

....

7. Numele și prenumele.......................clasa...............
școala............................localitatea....................

județul....................

Acum stimați cititori, introduceți fișa completată într-un plic și scrieți adresa: **Revista «Cutezătorii», Piața Scînteii nr. 1, București.** Pentru ancheta «Fișa sincerității cititorului».

TOȚI PARTICIPANȚII VOR PRIMI ECUSONUL REVISTEI «CUTEZĂTORII».

Vă rugăm să ne trimiteți fișele completate pînă cel tîrziu la 20 ianuarie 1970.

Vă mulțumim!

REDACTIA

ELŐRE
ELŐRE
TÖRÖ-X.

Poți să fii marinar la 10 ani? Acești elevi de la o școală din Budapesta răspund afirmativ.

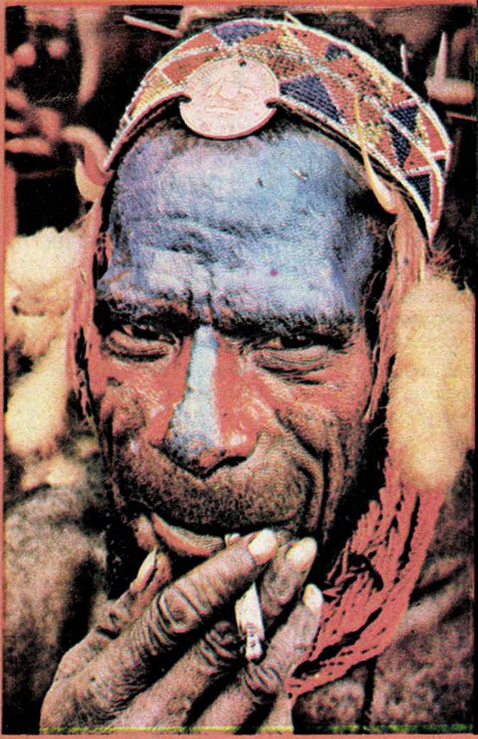

Papuașii

În zona ecuatorială a Pacificului, la nord-est de continentul australian, se află risipite în largul Oceanului o mulțime de arhipelaguri și insule care formează regiunea Melaneziei. Această regiune ce însumează o arie considerabilă — aproape un milion de km.p. — este populată de circa 3 milioane de locuitori care aparțin rasei negroide.

Mai bine de jumătate din întreaga populație a Melaneziei o formează papuașii. Ei sînt răspîndiți atît în Noua Guinee cît și în arhipelagul Bismark, insulele Louisiade și insulele Salomon.

Papuașii au pielea de culoare brună, (ușor roșcată la unele triburi) buzele groase și părul negru lucios, foarte des și creț. Aceste populații, alcătuite din numeroase triburi, nu au nici cel mai rudimentar sistem de scriere. Ei ignorează chiar și mijloacele de producere a metalelor, uneltele lor fiind astăzi făurite din piatră șlefuită deși în subsolul Noii Guinee se găsesc bogate zăcăminte minerale încă nevalorificate.

VIAȚA DE TOATE ZILELE

Satele papuașilor sînt risipite pe o mare întindere, în păduri și pe malul apelor. Toți bărbații dintr-un sat locuiesc într-o singură «casă lungă», în timp ce femeile se adăpostesc într-o altă colibă, împreună cu fetele și băieții neajunși la vîrsta de 13—14 ani. După ce împlinesc această vîrstă, băieții trebuie să participe la diferite probe de verificare a forței fizice și a tăriei de caracter. Numai după ce aceste examene au fost trecute cu succes, ei pot fi admiși în rîndurile bărbaților. De altfel, de la această dată ei trec în casa bărbaților unde vor trăi tot restul vieții.

O asemenea casă construită din nuiele împletite — care are o suprafață de 40—50 m.p. — este foarte sumar mobilată: zece-cincisprezece culcușuri de ierburi pe care dorm bărbații. Culcușurile sînt dispuse radial în jurul vetrei de piatră unde focul nu se stinge niciodată. În pereții casei sînt împlîntați țăruși — unii sculptați — de care atîrnă măștile rituale, arcuri, pungi de piele de șopîrlă pline de coloranți vegetali și minerali cu care papuașii își vopsesc chipurile și trupurile cu prilejul sărbătorilor rituale și al altor festivități.

Indigenii nu se adăpostesc în casă decît noaptea și în ceasurile cînd ploaia este prea mare; viața lor se desfășoară cel mai mult timp în aer liber — ei culegînd fructe, vînînd păsări, șopîrle și mici canguri.

Pe lîngă satele lor, papuașii cresc mulți porci, animale ce constituie prin numărul lor și semnul avuției comunității. Darurile pădurii, fructele, mugurii, ierburile suculente și batatele (un soi de cartof dulce), fasolea, ceapa și morcovii alcătuiesc hrana obișnuită a papuașilor. Grădinăritul este îndeletnicirea care revine aproape în exclusivitate femeilor. Ele se mai ocupă și de creșterea porcilor, a găinilor precum și de celelalte treburi gospodărești ca țesutul pînzei, împletirea năvoadelor de prins pește și a plaselor pentru păsări.

Bărbații vînează, doboară arbori pentru foc sau pentru construcții și pregătesc solul pentru a fi lucrat, împrăștiind deasupra acestuia cenușă vulcanică. În regiunile bogate în ape curgătoare, ei sînt pescari neîntrecuți și foarte buni meșteri în construcția de canoe.

Papuașii îndrăgesc culorile vii și podoabele pe care și le lucrează singuri, înjghebînd coliere din cochilii de scoici, din dinți de cîine și colți de mistreți. Cel mai mult iubesc însă penele multicolore ale păsării paradisului. Deseori, bărbații își prind în lobii urechilor cercei din lemn sculptat sau de sidef. Pentru schimbul de mărfuri folosesc șiruri de dinți de cîine ori colți de mistreț. De valoare sînt cei 4 dinți incisivi ai cîinelui și numai colții mistrețului. Cu aceste originale «monede» ei își pot «cumpăra» de la triburile vecine cu care fac schimb, pămînturi colorate pentru a-și decora fața și trupul, sago (un fel de făină pentru prepararea turtelor), tutun, toporiști de piatră șlefuită, oale de lut ars ori podoabe de os lucrate cu meșteșug.

TELEGRAFIA FĂRĂ FIR A PĂDURII

Papuașii își transmit la mari distanțe mesaje sonore cu ajutorul tobelor — **döbör** — instrumente alcătuite din trunchiul unor copaci. Aceste tobe de lemn au o puternică rezonanță. Pentru mesaje cu o «adresă» nu prea îndepărtată, ei utilizează tobele mici numite **voagön** al căror timpan este confecționat din piele de șopîrlă.

Mesajele se transmit după un sistem convențional de semnale mai puternice sau mai slabe, a căror îmbinare dă posibilitatea să se difuzeze știrile cele mai diverse. Fiecare bărbat din sat folosește un cod propriu prin care «corespondează» cu membrii familiei sale, aflați la cules sau pescuit în împrejurimile satului.

Mesajele transmise de obște sînt precedate și încheiate de **möröb,** un semnal anumit care ar semnifica într-o formulă concentrată: Atenție tuturor! Urmează o comunicare ce interesează

2

3

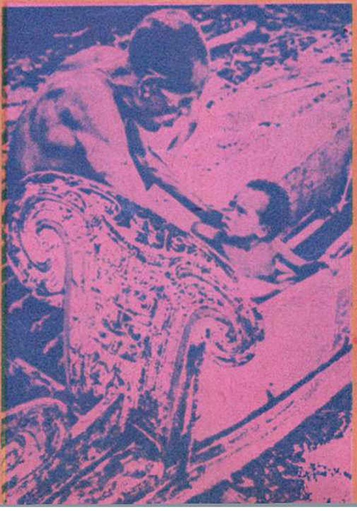

4

5

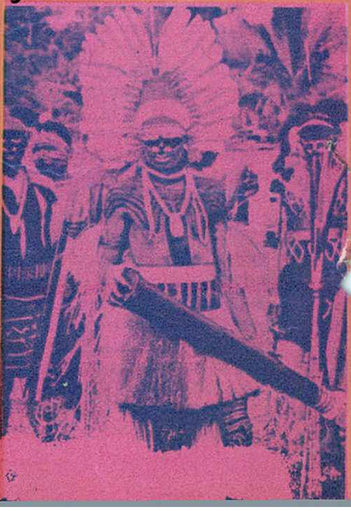

întreaga comunitate.

Toate aceste semnale sînt însușite de papuași încă din copilărie. Cele mai așteptate semnale sînt cele ce vestesc marile festivități cînd bărbații dansează ore în șir în sunetele flautelor și ale tobelor. Papuașii au un deosebit simț al ritualului și al spectaculosului. Dansurile lor, specifice fiecărui trib, sînt expresive și de o mare plasticitate.

6

«TEATRUL» PAPUAȘILOR

Ca un murmur îndepărtat se aud bătînd tobele voagön. Dansul este început de o pereche de «vulturi» și alta de «papagali verzi», care înaintează timid pe pămîntul bătătorit din piața satului. Dansatorii se înclină unul în fața celuilalt și-și înfioară penele într-un tremur de-abia vizibil Dansul lor este suplu, se întorc roată de parcă și-ar purta prada. Dau apoi ocol pieții desfăcîndu-și larg aripile, apoi se retrag într-o margină, iar în locul lor apar «păsările paradisului». Ele își desfac încet penele și o explozie de culori violente cuprind spațiul în care evoluează dăruindu-și frumusețea celor ce le privesc. Tobele bat puternic în ropote, asemenea unor nesfîrșite aclamații. «Păsările» înfiorate de tunetele tobelor mari își iau zborul și dispar pierzîndu-se între arbori...

Acesta este «scenariul» dansului ce-l interpretează dansatorii tribului papuaș, un spectacol teatral în care pantomima se îmbină perfect cu dansul și muzica ritmică a tobelor döbön și voagön.

Asemenea dansuri, animate de dansatori cu un deosebit simț al ritmului și al interpretării, însuflețesc obștea papuașă în zilele marilor festivități cînd, în semn de prietenie și bună vecinătate, vin în sat și triburile alăturate.

Autoritățile indoneziene și australiene, cărora le aparțin teritoriile locuite de papuași, desfășoară de mai mulți ani diferite acțiuni de apropiere a acestor oameni de civilizația secolului nostru. Unele rezultate au și fost înregistrate în acest sens prin înființarea unor școli de agricultură în care papuașii își pot însuși cunoștințe legate de îndeletnicirile lor de bază. Marea mulțime a triburilor rămîne însă în stadiul civilizațiilor primitive.

VERONICA ILIESCU

7

8

9

10

11

1 Un vraci din Madang (Noua Guinee).

2 Penele păsării paradisului sînt cele mai prețuite podoabe ale papuașilor.

3 Leagănele cu bogate ornamentații încrustate în lemn sînt moștenite din tată în fiu.

4 Dansator din insulele Salomon.

5 Șef de trib din golful Papua.

6 Războinici ai tribului Kuka-Kuka.

7 **9** Operațiuni care dăinuie de mii de ani: alegerea silexului și confecționarea toporului.

8 O profesoară australiană în mijlocul micilor papuași.

10 Locuințe lacustre din insula Noua Britanie.

11 Eleve ale școlii din Agats jucînd șah.

12 Casa bărbaților din Pirimapoen (Noua Guinee).

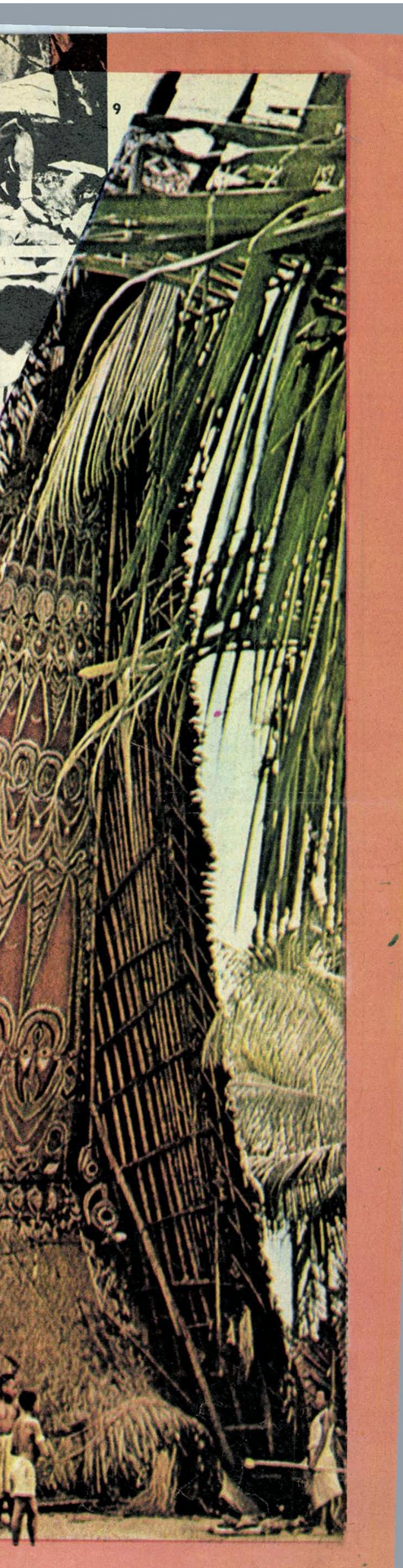

Atelier literar

RĂSPUNDE SCRISORILOR
VOASTRE LITERARE
POETUL

VIRGIL TEODORESCU

JEAN GOR — TÎRGU JIU — GORJ

Versurile dumitale seamănă, deocamdată, cu acele imagini pe care copiii le calchiază pe sticla ferestrei, cu indigo. Un joc deloc de dispreţuit şi care poate duce la jocul ulterior al artei, cu atît mai mult cu cît am găsit în textele trimise versuri frumoase, ca de pildă: «Stăpîna casei de chihlimbar» sau: «Umbra păstorilor — bucuria mieilor». Te-aş ruga să renunţi la starea lirică febrilă contrafăcută şi totodată la indigo.

ADRIANA AURORA PINTILIE — CARACAL — JUD. OLT

De unde atît nesaţiu trist la o elevă în clasa a VIII-a? Sau poate Caracalul predispune la melancolie? E o deznădejde a lecturii sau o prematură predispoziţie sufletească? În orice caz există în poeziile dumitale, stîngace şi tulburi încă, o sinceritate cuceritoare. Continuă să scrii fortificînd această sinceritate. Şi pune capăt melancoliei precoce.

DESPA C. LEONIDA — COMUNA URECHEŞTI, SATUL POPEŞTI — JUD. VRANCEA

Te rog neapărat să mai trimiţi. «Şi soarele cum te imită» este un vers care trece dincolo de simpla observatie.

IULIAN MEDUHAN — ORAŞUL GH. GHEORGHIU-DEJ — JUD. BACĂU

Te-aş lua cu dragă inimă «ucenic», dar, deocamdată, nu ştiu ce să-ţi spun, pentru că nici cele cîteva poezii, nici crîmpeiul de proză nu-mi oferă posibilitatea unei aprecieri. Sînt compoziţii şcolăreşti, presărate cu reminiscenţe de lectură uşor de recunoscut. Un singur vers mă pune pe gînduri. Spui undeva că din văzduh se cern: «Fulgi ca pietre de granit». Între acţiune şi rezultat este într-adevăr o distanţă enormă! Funcţionează în văzduh, pesemne o instalaţie fantastică!

VASILE IVESCU — BUCUREŞTI

«Iarna» nu este decît o imitaţie servilă după Topîrceanu. «Unire» şi «Trecutul» n-au nici o legătură cu poezia. Singura încercare mai ca lumea ar fi «Visul». Dar parcă şi aici imiţi pe cineva. De altfel şi în scrisoare sînt cîteva fraze pe care am impresia că le-am citit undeva, într-un articol de fond. Mă bucur că practici printre altele, versul alb.

MIHAI ŞERBAN — GHERLA — JUD. CLUJ

Dumneatale eşti un caz aparte. Am citit şi scrisoarea adresată poetului Dumitru M. Ion şi poeziile trimise acum, în urmă. Preocupările dumitale literare sînt foarte avansate, în raport cu vîrsta, lecturile de asemenea.

Sînt sigur că ai să treci,în curînd dincolo de Prévert, pe care zici că-l consideri părintele dumitale spiritual. Deşi participant al avangardei literare franceze, Prévert e departe de a-şi egala companionii de altădată. S-ar putea spune că a tras unele concluzii pripite, la care s-a oprit. Îmi vei da dreptate dacă vei îmcerca să-l citeşti pe Rimbaud şi Apollinaire.

Nu cunosc nici poemul «Baladă stelară», nici poemul «Aş vrea». Îmi pare rău.

«Post scriptum» constituie o mică suită de notaţii inteligente, cursive, lipsite de emfază. Cele două poeme care se menţin pe acelasi plan al impresiei, al notaţiei percutante, reţin prin perfecta lor agilitate. Aştept alte poeme în care voi remarca, sînt sigur ceva mai mult decît atît.

CRENGUŢA ZECHERU — BUCUREŞTI

Cugetările dumitale poematice sînt pline de graţie şi de nobleţe. Frază orientată şi sigură, ritm supravegheat cu stricteţe. Iată atributele care încununează o sensibilitate nealterată. Un singur sfat: nu te lăsa dominată de facilitate. Altfel poemul va deveni monocord, static, şi la urma urmei lipsit de interes, Publicăm în acest număr al revistei «Ce înseamnă să trăieşti?».

ANA-DOINA CRĂCIUN — BUCUREŞTI

Reţin din poezia «Adolescenţă» versurile: «Aş face castele de nisip/ să aud secretele regilor». Mai trimite.

DAN FILIPÉSCU — BACĂU

Regret, dar «punctele slabe» sînt multe. Mai întîi suferă gramatica. Scrii incorect: «Capuri de balauri». «Versanţii cu creste semeţe». «Lucruri ce nu-s uitări» etc. Dar punctul slab care le înglobează pe toate celelalte, cred că este superficialitatea. Te sfătuiesc să citeşti cu atenţie, şi să nu mai îmbini versuri înainte **de a simţi** poezia.

GHEORGHE GEORGESCU — BUCUREŞTI

Poeziile nu sînt publicabile. Pana pe care o mînui lunecă încă greu pe hîrtie. Rubrica nu se numeşte «Ateneu literar», ci «Atelier...». Interesante cele două ghicitori din «Itinerar turistic». Mai trimite cîteva. N-ar fi exclus să facem un grupaj într-un număr viitor.

GHEORGHE ŢARĂLUNGĂ — ADJUD — JUD. VRANCEA

Apreciez foarte mult activitatea dumitale de animator literar, multilaterală şi pasionată, la revista «Mlădiţe» unde ţi-ai publicat poeziile fiind, totodată redactor, redactor-artistic. tehnoredactor şi corespondent, grafician şi ilustrator. E firesc să o duci mai departe în calitatea de elev de liceu. Pentru noua revistă pe care vrei s-o «înfiinţezi» ţi-aş propune două titluri: **Ferestre,** sau, poate **Falii,** bineînţeles sub beneficiul de inventator. Revista poate să apară şi fără autograful meu. Dacă doriţi, după apariţie mă puteţi considera printre colaboratori. Şi acum ,poeziile. Ai vrea să ştii ce e bun şi ce e rău în ele. Să încerc un răspuns. Bun ar fi talentul şi îndemînarea. Rău, lipsa de concentrare, dorinţa de a cuprinde prea mult dintr-o dată, dar şi fixaţiunea la o anumită tematică. O soluţie prea diluată îşi pierde efectul chiar şi atunci cînd experienţa a reuşit.

THEO DOREANU — BUCUREŞTI

Acel «P.S.», scurt şi cuprinzător, care însoţeşte versurile dumitale, pare a fi emanaţia unui orgoliu bine constituit. Dumneatale nu ai nevoie de încurajare. Nici de sfaturi. Pentru că te declari singur un mare poet.

Îţi şi zăresc zîmbetul dispreţuitor. De ce ţii, totuşi, să-ţi faci iluzii? Iluzii în legătură cu ce? Poate cu publicarea unei poezii în revistă. Mîine, poimîine, se va întîmpla şi acest lucru. Pînă atunci scapă de tutelă. Eşti tutelat, e adevărat, printre alţii de mari poeţi ca de pildă, Arghezi sau Minulescu. Această alegere te onorează. Dar transformă aliajul în substanţă vie. Ai putinţa. Aşteptăm.

NICOLAE CĂPĂŢÎNĂ — SAT NEGOEŞTI, COMUNA PRIGORIA — JUD. GORJ

Pentru un băiat de treisprezece ani, nu e rău deloc. Te rog să mă crezi că îţi comunic lucrul acesta cu toată «pasiunea» de care sînt în stare (Nu garantez dacă în termen de o lună). Observ împerecheri neaşteptate de cuvinte, ca de exemplu: «tăcere neatîrnată» sau versul: «Dansează o grădină cu totul în imensul înfloririi». Dar, ca să ne dăm seama că nu sînt doar un joc al întîmplării, te rog să mai trimiţi

DOINA STELEA — COMUNA OSICA DE SUS — JUD. OLT

«Prin mica noastră putere — ne scrii — am încercat să ajutăm gospodăria agricolă din comuna noastră». Iată o poezie, o poezie în acţiune, a cărei urmă se pierde, însă, în încercările dumitale literare. Vrei să eternizezi asaltul **Aurorei** sau vitejia celor căzuţi în Tatra, hrănindu-ţi fantezia cu rămăşiţele unei lecturi superficiale şi stîlcind numele poeţilor iluştri. Oamenii, pămîntul, plantele, efortul şi ritmul muncii, amploarea şi în sfîrşit finalitatea ei, toate astea nu ţi-au spus nimic? De ce nu te încumeţi să transcrii, măcar, această poezie a vieţii, imediate?

ELENA RUXANDA — ORADEA — JUD. BIHOR

Poeziile sînt interesante. Publicăm în acest număr al revistei «Contrast».

DUMITRU GHEORGHIU — Bucureşti

Meditaţiile dumitale au oarecare profunzime, da nu ştiu în ce măsură pot fi considerate poeme. Te rog să mai trimiţi.

LIVIU MIHĂESCU — RĂDĂUŢI — JUD. SUCEAVA

Neconcludent. Nu pot afirma nimic. Mai trimite

CE ÎNSEAMNĂ SĂ TRĂIEŞTI?

Cuvîntul viaţă ascunde atîtea dureri şi atîtea bucurii!
a trăi, cred că înseamnă a iubi.
a trăi, cred că înseamnă a face bine, a dărui totul, uitîndu-te pe tine.
a trăi, cred că înseamnă a învăţa pe alţii, învăţînd tu însuţi ce e binele şi ce-i frumosul.
a trăi, cred că înseamnă a zdrobi lanţurile, a fi liber ca norii şi ca vîntul.
a trăi, cred că înseamnă a cînta, a iubi, a fi liber.
asta cred că e viaţa.

CRENGUŢA ZECHERU
cl. a IX-a, Bucureşti

Contrast

În ochii florilor
fluturii fac risipă
de energie.

În ochii fluturilor
florile sînt nişte fiinţe
neînsufleţite.

În ochii oamenilor
fluturii şi florile sînt
Frumuseţe.

ELENA RUXANDA
cl. a IX-a,
ORADEA

PĂLĂRII ZBURĂTOARE

de **DUMITRU M. ION**

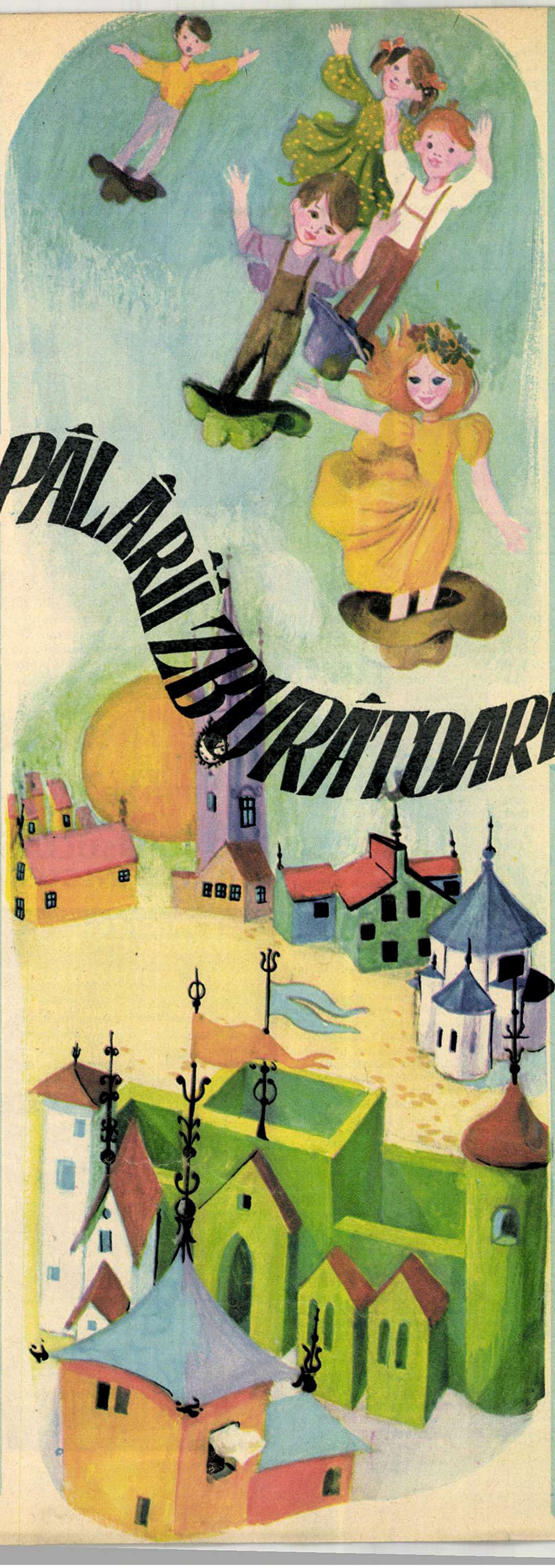

Atunci a fost o toamnă fără de sfîrşit, lungă ca un fluviu pe care se plimbă piroge iuţi, fantastice, trecînd dinspre izvoare către pădurile nopţii — zilele care aruncau către întinderile pămîntului poveri de soare, miracole şi fericiri între animalele pregătite pentru somn. Frunzele cădeau de luni de zile, leneşe, tremurătoare ca nişte dantele, uneori în stoluri de curcubeie, alteori cutremurînd întinderile de arbori cu foşnetul felin, de vulpe plîngătoare, lîngă izvoarele seninătăţii. Aşa, căzînd, frunzele se opreau pe pămînt şi nici o picătură de ploaie nu venea să le cutremure coloritul de aripă aruncată de păsări ale paradisului cu sute de perechi de aripe. Iarna era atît de departe, încît prietenii prietenilor tuturor prietenilor spuneau că această neserioasă întîmplare care se numeşte *iarnă* a rămas ascunsă într-un tablou celebru.

Se spunea că pictorul care făcuse tabloul celebru în care închisese iarna cîndva, într-o bună dimineaţă îşi adusese de pe muntele vecin, în curte, *iarna* şi s-a apucat s-o picteze. Şi pictorul a pus atîta patimă în pictura sa, atîta dragoste încît către seară soarele dogorea, pomii înfloriseră, paseri măiestre se alergau printre arbori cîntînd cu fast şi ciugulindu-şi penele presărate cu toate culorile lumii. Astfel iarna a rămas în tablou pentru cine ştie cîte zile şi ani sau chiar secole. Pictorul era acum stăpînul iernii şi pesemne că ţinea atît de mult ca în casa lui să aibă iarna, încît nu s-a îndurat să-i mai dea drumul să plece pe munţi şi pe cîmpii.

Dar prietenii prietenilor celor care sînt prieteni făcuseră un club al copiilor care doreau iarna. Se dădea chiar un premiu, o sanie de argint, celui care ar fi adus iarna pe pămînt. Cert lucru, pictorul era celebru, dar nimeni nu ştia unde şade, nici cum îl cheamă. Un singur lucru doreau toţi prietenii celor care sînt prieteni şi vor să vină iarna, că acest anotimp furat trebuie adus pe pămînt fiindcă altfel copiii vor uita să se mai dea cu sania, cu patinele, cu schiurile, pe scînduri, pe bocanci, tîrîş, grăpiş şi acest lucru însemna fără doar şi poate sfîrşitul copilăriei. Ori, prietenii celor care sînt prieteni voiau ca, chiar dacă nu se poate ca oamenii să fie totdeauna copii, cel puţin ei să mai aibă înainte de a deveni maturi încă un anotimp în care să se mai poată juca.

Căutaseră cu toţii iarna şi n-o găsiseră: o căutaseră în păduri, în ape, în munţi, pe dealuri, dar casa pictorului, nu ştia nimeni să le arate unde este.

Pentru Mariove şi Sir toamna era cel mai frumos anotimp de pe lume, dar într-o zi mergînd la oraş au vizitat şi ei clubul. «Prietenii prietenilor celor care sînt prieteni şi vor să vină iarna» văzînd că toţi copiii sînt trişti, că plîng şi nu-şi doresc decît un singur lucru, să se mai joace încă un anotimp s-au înscris într-o seară printre membrii prietenilor celor care sînt prieteni. În zadar le-au povestit ei cum au zburat în farfurii zburătoare şi au ajuns în locuri unde există doar un singur anotimp sau două, în zadar totul, fiindcă prietenii prietenilor celor care sînt prieteni nu voiau să creadă că nu-i nici un rău dacă n-o să mai vină iarna. Atunci Sir şi Mariove le-au promis că ei le vor aduce iarna, să poată cu toţii să se mai joace încă un anotimp înainte de a deveni mari.

— Dar avem nevoie de sprijinul vostru, spuse Mariove; fără voi ne-ar trebui multă vreme să găsim unde e casa pictorului care ţine ascunsă iarna.

— De aceea, continuă Sir, trebuie ca mîine în zori să luaţi fiecare de acasă toate pălăriile pe care le găsiţi şi să le aduceţi la club.

A doua zi, toţi copiii au adus pălării şi le-au înşirat în curtea clubului.

— Acum, fiecare, să se urce în pălăria pe care a adus-o. Noi vom trece prin faţa tuturor şi le vom da cîte o pilulă fermecată din care avem o mulţime de la prietenii noştri, farfuridéi, veniţi de pe planete necunoscute. Astfel vi se îndeplineşte orice dorinţă. Vom găsi sigur iarna, spuse Sir.

— Vom putea zbura? În pălării?

— Da, o să zburaţi în pălării zburătoare.

Ca la un semn toţi copiii sorbiră pilula şi doriră să zboare şi să caute locul unde e închisă iarna. Văzură păduri, rîuri, sate şi castele în zborul lin al pălăriilor, dealuri şi munţi. Oamenii se uitau spre cer şi se minunau, arătau cu mîinile-ntinse spre pălăriile în care zburau copii.

Toate pălăriile, ca un mare stol, zburau într-un sens unic şi către prînz se zări un oraş plin cu lujere de turnuri, plin de cupole colorate şi acolo, pe o stradă, coborîră toate pălăriile şi copiii se-ndreptară către o vitrină. Un tablou mic ascundea între ramele sale iarna. Citiră cu toţii firma. Era un anticariat. Anticarul picta. Intrară şi cerură tabloul care nu costa decît un ban. Dar se întîmplă ca niciunul dintre copii să nu aibă un ban şi atunci Mariove aduse pălăria sa, o puse pe creştetul bătrînului pictor şi acesta-i făcu cadou tabloul care costa numai un ban. Apoi, ea se urcă în pălăria zburătoare a lui Sir şi toţi prietenii prietenilor celor care sînt prieteni zburară deasupra oraşului, mai departe, tot mai departe, către locul unde trebuia adusă iarna.

La apus sosiră-n oraş, coborîră în curtea clubului. Sir scoase iarna dintre rame şi iarna începu să se întindă în curte, peste oraş, peste dealuri, peste păduri. Atunci prietenii prietenilor celor care sînt prieteni se îmbrăţişară de bucurie că se vor mai putea juca încă un anotimp pînă vor deveni mari şi aduseră sania de argint şi Sir şi Mariove, cei care găsiseră iarna, se urcară în sanie, şi plecară departe, la ţară, de unde veniseră, pentru a se mai juca încă un anotimp.

Ilustraţie: **OFELIA DUMITRESCU**

ROMAN FOILETON

OPERAȚIUNEA „HERCULE”

DE OVIDIU ZOTTA

2. ANCHETA LUI GIGI

Lui Marius i-ar fi plăcut să doarmă pînă la 9 dimineața, ba chiar pînă la 10 dar, suspinînd de necaz, se trezea la 7 fără un sfert. «Natura m-a făcut îngrozitor de leneș — mormăia el. Sînt un ipocrit deoarece mă străduiesc să par harnic, activ». Uneori, îi venea să urle de necaz că în loc să se răsfețe în așternutul cald, trebuia să țopăie prin cameră ca un apucat, născocind figuri de gimnastică, apoi să traducă o propoziție din engleză în română, să se ducă la piață, să traducă o nouă propoziție, de astădată din franceză în engleză, să ridice un sfert de oră halterele făcute din două buturuge unite printr-o coadă de lopată. Și cînd te gîndești că greul începea de acum înainte! Să-ți scrii temele, plus cîte un exercițiu suplimentar la fiecare din ele, să asculți la picap o simfonie întreagă, să studiezi un capitol din «Motorul automobilului» și altul din «Istoria artelor plastice». Uneori îți vine să le lași pe toate în plata domnului, dar asta ar însemna să nesocotești ceea ce ai scris cu mîna ta într-un anumit carnețel pe care nimeni în afară de tine nu-l poate citi deoarece însemnările sînt făcute într-un alfabet secret, inventat de tine. Acolo se află planul amănunțit al «Operațiunii Hercule», un plan îndrăzneț și dificil, născut astă primăvară, în clipe grele, atunci cînd Magda Feneșan i-a invitat acasă la ea pe toți băieții și fetele din școală care împlineau, ca și ea, 14 ani în lunile primăverii. Numai pe tine te-a «uitat», cu toate că ești născut chiar la 21 martie. În schimb, Tiberică Avramescu a fost în capul mesei, deși împlinise 14 ani în februarie! Nu erai destul de bun pentru societatea Magdei, asta e tot. Poate că fata are dreptate. Ai tu 14 ani, e adevărat, dar prin ce te deosebești de alții, de cîte ori e rostit numele tău într-o discuție importantă, cine spune vreodată «Stați o clipă, să vedem ce zice Marius?»

Toată noaptea o visase pe fata din tablou. Se făcea că stau alături, la fereastra unui castel medieval. Deodată apare un Volkswagen vișiniu, din care ies o sumedenie de luptători în armură. N-au intenții bune, vor s-o răpească. Marius o apără, luptînd eroic, dar fata îi spune cu glasul Magdei: «Degeaba, cavalerul inimii mele e Tiberică Avramescu».

Dimineață, porni ca de obicei după cumpărături. Două sticle de lapte. Mulțumesc. O franzelă mai prăjită și o intermediară mai blondă. Nu-i nimic, iau restul de 60 de bani cînd trec înapoi de la piață. Ca de obicei, dorea un singur lucru: să se întoarcă mai repede acasă, să se arunce în pat și să doarmă pînă la zece, dar știa prea bine că asta nu se poate. Șase ouă. Nu, pe ăsta nu-l primesc! Lăsați că știu eu; oul proaspăt are coaja aspră, văroasă. Zarzavat de supă. Sigur că vreau și țelină. E ciudat cît de bine seamănă țelina cu un satelit artificial sau cu un batiscaf!

— Hei, uită-te unde calci!

Marius tresări. Ajunsese în fața casei lui Gigi Feneșan pe strada Rucăr. Colegii spuneau că Gigi locuiește într-un televizor. Într-adevăr, fațada de sticlă a verandei semăna destul de bine cu un ecran de televizor.

Marius făcu un pas înapoi, încercînd să se dumirească. Gigi ținea pe trotuar panglica de metal a unei rulete, trasînd cu cretă urmele măsurătorii. Asfaltul arăta ca o pagină din caietul de geometrie. O mulțime de copii urmăreau cu gura căscată operațiunile.

— Ce-i asta, vreți să scoateți strada la vînzare pe bucățele? se interesă Marius.

— Exact! spuse Gigi. Dacă vrei și tu un bolovan, ți-l servim imediat!

— Mersi, e prea devreme, îmi cade greu la stomac. Nu, serios, ce rost au toate astea?

REZULTATELE CONCURSULUI CEC

23 795 DE PARTICIPANȚI!
10 305 RĂSPUNSURI BUNE

A extras din urnă, eleva **Paula Mihai** de la Liceul nr. 32 din Bucuresti.

Premiul colectiv în valoare de 1 500 lei a revenit **Școlii generale nr. 1 din comuna Vulpeni, jud. Olt.**

Premiul colectiv în valoare de 1000 lei a revenit **Școlii generale nr. 1 din orașul Gherla, județul Cluj.**

Premiul special în valoare de 300 lei dintre care 200 lei depuși pe un libret de economii și 100 lei în cecuri de economii școlare, a revenit elevului **Ion Rusu,** Școala generală nr. 8, clasa a VIII-a, Bacău.

Premiul special în valoare de 250 lei dintre care 150 lei pe un libret de economii școlare a revenit elevului **Anghel Olteanu** de la Școala generală nr. 5 din Alexandria, clasa a VII-a.

Premiul special în valoare de 200 lei, din care 100 lei pe un libret de economii și 100 lei pe cecuri de economii școlare, a revenit elevei **Doina Ștefan Tomiță** din Municipiul Craiova, strada Aurel Vlaicu, nr. 25.

Cele 20 de mențiuni, fiecare avînd un libret de economii cu o depunere inițială în valoare de 100 lei și cecuri de economii școlare în valoare de 100 lei, au revenit următorilor elevi:

1. **Luca Trăim,** Școala generală, comuna Gheroc, județul Arad; 2. **Doina Abagiu,** Școala generală, comuna Mărăcineni, județul Argeș; 3. **Gheorghe Anghel,** Școala generală nr. 1, Curtea de Argeș; 4. **Dumitru Zăbavă,** Școala generală Slăceni-Godeni, județul Argeș; 5. **Traian Sauciuc,** Școala generală comuna Ilipiceni, județul Botoșani; 6. **Valeria Lazăr,** Școala generală Bîsca-Chiojd, județul Buzău; 7. **Marioara Bîlea,** Școala generală nr. 1, oraș Hîrșova; 8. **Nicolae Bărbesc,** Școala generală, comuna Bilciurești, județul Dîmbovița; 9. **Titi Iacob,** Școala generală nr. 1, comuna Gohor, județul Galați; 10. **Aldea Ion,** Școala generală sat Peșteana, județul Gorj; 11. **Anișoara Papuc,** Școala generală nr. 5, Petrila; 12. **Toma Macavei,** Școala generală nr. 4, Baia Mare; 13. **Emeric Kohelka,** Școala generală nr. 1, Tîrnăveni; 14. **Romică Ursache,** Școala generală sat Hlăpești, județul Neamț; 15. **Zoltan Nagy,** comuna Tășnad, județul Satu Mare; 16. **Vasile Avasiloaei,** Școala generală nr. 6, Suceava; 17. **Floarea Florea,** Școala generală nr. 1, comuna Orbeasca de jos, județul Teleorman; 18. **Dan Dragomir,** Școala generală, comuna Grabăț, județul Timiș; 19. **Ion Bratu,** Școala generală, comuna Voetin, județul Vrancea; 20. **Simona Căpraru,** Școala generală nr. 120, București.

MARILE SURPRIZE ALE CONCURSULUI MINITEHNICUS

CE PREGĂTESC CONSTRUCTORII:

JUDEȚUL BISTRIȚA-NĂSĂUD

- Un robot radioghidat SELECTIV. Reproducînd simțurile omului el va asculta de comenzile «pornește!», «oprește-te!», «stînga!», «dreapta!» etc... În același timp va «mirosi» un... cîmp electromagnetic ceea ce îl va face să se oprească automat la marginea mesei, de pildă.
- Un planor: anvergura 4 m.
- O ambarcațiune cu motor în mărime naturală.
- O aerosanie în mărime naturală.

JUDEȚUL GALAȚI

- Un vehicul pe pernă de aer pentru o persoană.
- Un vehicul pe pernă de aer pentru două persoane.
- Un «papuc zburător» (șalupă) pentru patru persoane.
- Un vehicul acvatic propulsat prin gaze.
- Un microsubmarin pentru cercetări subacvatice avînd două persoane la bord.

Consiliile județene, municipale, orășenești, cercurile tehnice din școli participante la concurs care doresc să ne comunice construcții-surpriză, sînt rugate să telefoneze la 17.60.10 interior 1458 — București, sau prin poștă. Orice «surpriză» va fi publicată IMEDIAT.

CIFRE CARE VORBESC

Zilele acestea s-a primit în redacție situația abonamentelor la «Racheta cutezătorilor». Iată cîteva cifre:

Județul	abonamente
1. Satu Mare	4 368
2. Vaslui	4 219
3. Botoșani	3 374
4. Bistrița Năsăud	3 290
5. Maramureș	2 522
6. Cluj	2 458
7. Iași	2 206

Sînt cifre care grăiesc despre dragostea copiilor pentru tehnică, insuflată, fără îndoială, de profesorii, comandanții, activiștii ce lucrează cu pionierii. Tuturor județelor de mai sus, o dată cu mulțumirile redacției, li s-a acordat fanionul «Racheta cutezătorilor».

Gigi se uită mirat la cei din jur, ca și cum întrebarea ar fi fost atît de neroadă încît nu știa dacă merită să-i dea vreun răspuns.

— Pe ce lume trăiești? se îndură el, jumătate supărat, jumătate indulgent, așa cum te adresezi unui copil din cale afară de naiv. N-ai aflat *nimic?*

— Ce să aflu?

— Ești mai rău decît Tiberică! Seara, cu nasu-n cărți, dimineața, după zarzavat! Mă întreb dacă îți mai rămîne destul timp să mături și să speli vasele...

— Nu-i treaba ta!

— Te privește, spuse Gigi, cu gravitate, dar mai ieși și tu în lume. Ai crescut, trebuie să te înveți cu oamenii, să fii la curent cu evenimentele...

— Mă plictisești.

— Află atunci că aici s-a produs o spargere, mîrîi Gigi Feneșan. Acum poți să pleci. Altceva nu pot să-ți mai spun, ca să nu mori de plictiseală.

Desfășură din nou panglica ruletei. Marius ridică din umeri și se rugă de unul din privitori să-i dea lămuriri. Atîta așteptau. Începură cu toții deodată: «Ieri la prînz...» «o bandă»... «Ziceau că verifică instalația electrică» «Un tablou care costă un milion...» «Miliția...»

— Gigi, e adevărat?

— Te cred. Să-l vezi pe tata. E distrus.

— ... un milion?!

— Poate și mai mult. Sau poate nici un ban! Tata adusese tabloul acasă, pentru expertiză. L-a rugat un cetățean, omul a moștenit casa unui unchi și printre lucruri a găsit tablourile, vreo șase. A venit cu ele la muzeu, să întrebe dacă au vreo valoare. Cinci s-au dovedit lucrări obișnuite, dar al șaselea, un portret de fată, i-a amețit pe toți: pare să fie un tablou de Velasquez. Îți dai seama ce situație; tata l-a adus acasă, ca să-l poată studia cu de-amănuntul, iar bandiții n-au pus mîna pe nimic altceva; numai portretul i-a interesat.

Pe Marius îl cuprinse groaza.

— Un ppp... portret de fată?

— Da. O mică zînă sau o domniță. Ce-i cu tine? Tremuri.

— E frig. Miliția ce spune?

Gigi ridică disprețuitor din umeri:

— Au fost pe-aici vreo trei ofițeri. S-au uitat, au făcut fotografii, au pus întrebări.

— Ce întrebări?

— Banale. Cu cine sîntem prieteni, ce persoane mai știau de existența tabloului în casa noastră, dacă avem bănuieli.

— Și?

— Cam atît. Ofițeri tineri. Unul din ei era slăbuț de tot — mă refer la pregătirea de specialitate. Se uita la tablouri, la cărți, la miniaturi, la porțelanuri și mă întreba mereu: «Asta ce e? Dar asta? Din ce țară provine? Din ce epocă?» Altminteri, băiat simpatic, tip de sportiv, Dinulescu îl cheamă, e locotenent major, ne-am și împrietenit nițel. Era atît de dezorientat în problemele astea, încît pînă și femeii de serviciu i-a cerut lămuriri. Biata Marioara! Ca și cum ea ar face vreo deosebire între o statuetă de jad din epoca dinastiei Min și o rățușcă de ipsos, cumpărată din Obor!

Melodia vorbirii lui Gigi, cu suișuri de dispreț și descrescendo-uri de blazare îi făcu pe cei de față să-și dea seama că nu erau considerați cu nimic mai presus decît Marioara. În cel puțin o duzină de capete apăru dorința aprigă de a ști cît mai curînd ce e cu statuetele de jad și cu dinastia Min. Toți se gîndeau la coperțile verzui ale Dicționarului enciclopedic.

— Și acum ce faci? zise Marius arătînd spre pavajul plin de linii întretăiate, de cifre și de semne misterioase.

— Ancheta mea! spuse Gigi. Înțelegi? O anchetă personală.

— Mi-nchipui că ai reușit să descoperi o mulțime de lucruri.

— Deocamdată, nu cred că am motive să mă laud, spuse Gigi, modest. Privește: după urmele mașinii e mai mult ca sigur că a fost un camion. Vezi — arătă el o pată negricioasă pe muchea bordurii — e urma cauciucului. Numai o mașină grea ar fi putut lăsa urma asta. De altfel, vecinii confirmă că ieri, în jurul orei prînzului, un camion pe care erau scrise inițialele întreprinderii de reparații electrice — desigur, o falsificare — a staționat în diferite puncte ale străzii. Doi: infractorii au avut chei perfecte: de nicăieri nu reiese că ar fi forțat vreo ușă. Asta înseamnă că sînt experimentați, deci nu prea tineri. Trei — și foarte important: unul dintre infractori e alcoolic. Nici chiar într-o astfel de împrejurare n-a rezistat tentației. Noi avem în barul bibliotecii cîteva «fiole» cu coniac, whisky și alte sucuri de praf de pușcă... Din toate astea — bețiv vulgar — a ales țuica. Și-a umplut un pahar de 200 de grame, s-a cinstit ca la el acasă dar, probabil din pricina emoției, l-a scăpat pe covor. Cînd am intrat noi în cameră, era un miros de te trăsnea!

— Da, zise gînditor Marius, ai cîteva indicii foarte importante. Un bețiv, un camion...

Se întrerupse, pentru a-l saluta pe domnul Feneșan — un bărbat înalt, frumos, cu chipul arămiu, ochi albaștri și mustață neagră — care ieșise în curte și tocmai ridica husa de pe mașină.

— A, zise Gigi, tu n-ai văzut încă mașina noastră? Închipuie-ți, o avem de un an, dar n-a fost nevoie nici de cea mai mică reparație. Uneori o conduc și eu, pe străzi mai lăturalnice. Și ce culoare frumoasă, nu-i așa?

— Da, bîigui Marius.

Nu-i venea să creadă: de sub husă apăruse Volkswagen-ul vișiniu, cu tigrișorul-mascotă...

(va urma)

Înmînările de premii la CONCURSURILE NOASTRE

Afișul pe care vi-l înfățișăm în imagine a fost tipărit de Consiliul județean al Organizației pionierilor — Brașov. Cîștigătorul trofeului Minitehnicus pe 1969.

«Să păstrăm trofeul!» sună apelul pe care îl transmite afișul.

Vă dorim din toată inima să vă realizați această dorință, dragi brașoveni!

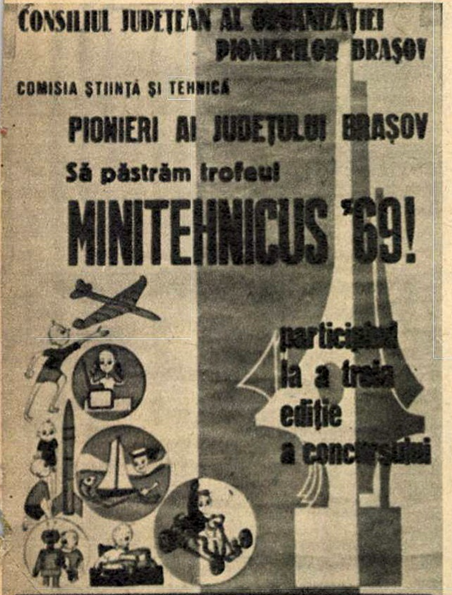

CONSILIUL JUDEȚEAN AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR BRAȘOV

COMISIA ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ

PIONIERI AI JUDEȚULUI BRAȘOV

Să păstrăm trofeul

MINITEHNICUS '69!

participați la a treia ediție a concursului

Urmăriți revista „Cutezătorii" nr. 42 (care cuprinde regulamentul și [illegible]) și suplimentul tehnico-științific „RACHETA CUTEZĂTORILOR" nr. 5

LA TURDA

(Concursul «Eu în anul 2 000»)

Cîștigătoarea: ANDREICA DANIELA de la Școala generală nr. 1. Daniela este președinta unității și cea mai bună la învățătură.

Pentru ea și pentru colegii ei, adunați s-o aplaude pe premiantă, a fost un moment sărbătoresc.

CÎMPULUNG MOLDOVENESC

(Concursul «Rozetele Cutezătorii»)

Reflectoarele, aparatele de fotografiat și chiar unul de filmat au intrat în funcțiune. Eroul: ȘTEFAN TIȚĂ, elev în clasa a VIII-a a Școlii generale nr. 4, cîștigătorul premiului I la concurs.

La festivitatea de înmînare a premiului — un magnetofon Tesla — *au sosit și oaspeți din Suceava. Cu acest prilej, cineclubul Casei pionierilor a ținut să prezinte o gală de filme proprii, echipa artistică — dansuri și cîntece populare, sportivii — întreceri atletice.*

A fost, într-adevăr, o sărbătoare.

BUCUREȘTI

(Concursul «Trofeele vacanței»)

Un reporter pe teren? Nu. Este PANTEA RAREȘ, elev în clasa a VI-a, la Școala generală nr. 96 din București, cîștigătorul premiului I la ediția 1969 a concursului de turism și drumeție «Trofeele vacanței», organizat de revista «Cutezătorii». Dar, fiind un atît de pasionat turist și dispunînd acum de un magnetofon, ne-a asigurat că în viitor va fi unul dintre cei mai promți și consecvenți reporteri speciali ai redacției. De asemenea, el nu va uita să înregistreze pe bandă de magnetofon opiniile colegilor la prima sa expoziție de acuarele, organizată în incinta școlii în care învață.

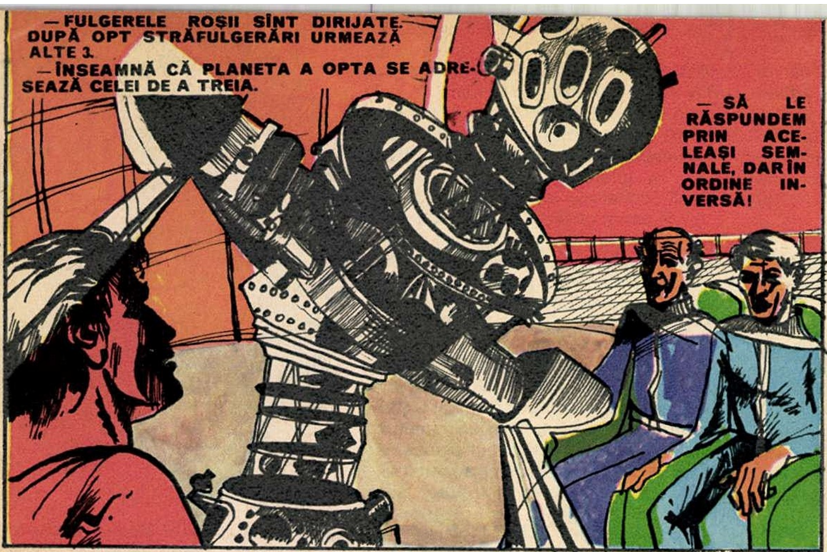
—FULGERELE ROȘII SÎNT DIRIJATE. DUPĂ OPT STRĂFULGERĂRI URMEAZĂ ALTE 3.
—ÎNSEAMNĂ CĂ PLANETA A OPTA SE ADRESEAZĂ CELEI DE A TREIA.
—SĂ LE RĂSPUNDEM PRIN ACELEAȘI SEMNALE, DAR ÎN ORDINE INVERSĂ!

Bolidul misterios

Scenariu: **E. HADAI** Desene: **I. DONCA**

8

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE: **ECHIPAJUL NAVEI SPAȚIALE SELENA OBSERVĂ PE LUNĂ ȘI PE MARTE PREZENȚA UNOR FIINȚE RAȚIONALE CARE ATRAG ATENȚIA PĂMÎNTENILOR ASUPRA UNEI PRIMEJDII: APROPIEREA CU O VITEZĂ DE 400 KM/S DE SISTEMUL SOLAR A UNUI OBIECT COSMIC DIN ANTIMATERIE. O EXCADRILĂ DE NAVE COSMICE REUȘEȘTE SĂ ÎNDREPTE COMETA WARREM ASUPRA OBIECTIVULUI, REDUCÎNDU-I VITEZA LA 41 KM/S. ÎNCERCÎND SĂ DEZLEGE MISTERUL UNOR FULGERE ROȘII, OBSERVATE ÎN URMĂ CU 80 DE ANI CĂPITANUL ZENO ȘI COLABORATORII SĂI AJUNG LA CONCLUZIA CĂ ELE SÎNT TRANSMISE DIN ZONA PLANETEI «NEPTUN».**

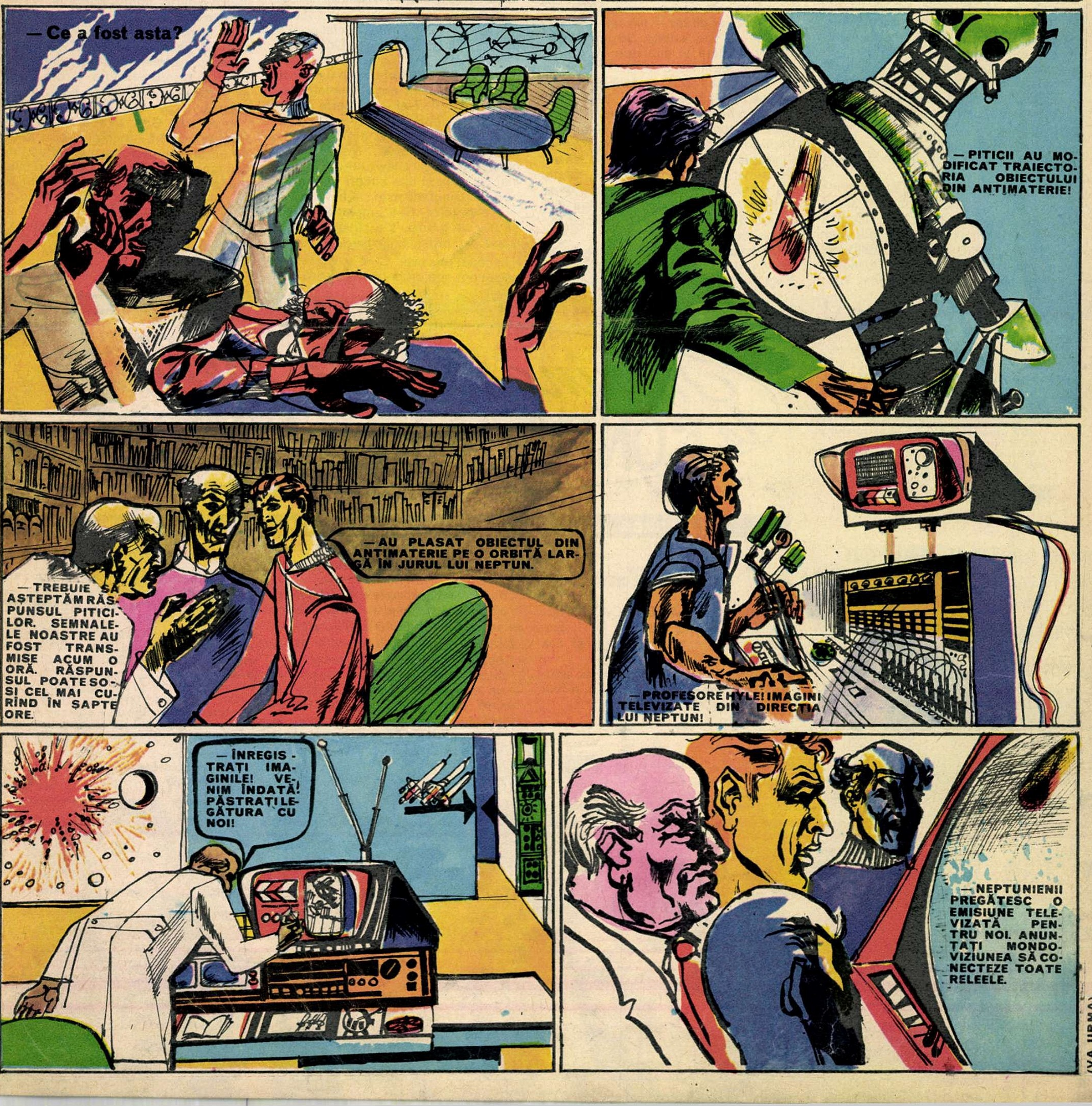
— Ce a fost asta?
—PITICII AU MODIFICAT TRAIECTORIA OBIECTULUI DIN ANTIMATERIE!
—AU PLASAT OBIECTUL DIN ANTIMATERIE PE O ORBITĂ LARGĂ ÎN JURUL LUI NEPTUN.
—TREBUIE SĂ AȘTEPTĂM RĂSPUNSUL PITICILOR. SEMNALELE NOASTRE AU FOST TRANSMISE ACUM O ORĂ. RĂSPUNSUL POATE SOSI CEL MAI CURÎND ÎN ȘAPTE ORE.
—PROFESORE HYLE! IMAGINI TELEVIZATE DIN DIRECȚIA LUI NEPTUN!
—ÎNREGISTRAȚI IMAGINILE! VENIM ÎNDATĂ! PĂSTRAȚI LEGĂTURA CU NOI!
—NEPTUNIENII PREGĂTESC O EMISIUNE TELEVIZATĂ PENTRU NOI. ANUNȚAȚI MONDOVIZIUNEA SĂ CONECTEZE TOATE RELEELE.

(VA URMA)

CORSARUL VI SE DESTĂINUIE 6

Apoi, într-o după-amiază, la antrenament, am auzit că pe tuşă se afla antrenorul Traian Ionescu de la «Dinamo»-Bucureşti. Fiecare dintre noi ştia, desigur, pentru ce se afla acolo. Auzisem că Traian Ionescu are obiceiul să-şi culeagă «diamantele» de pe terenurile micilor echipe, oprindu-se de multe ori asupra unor jucători pe care, pînă la el, nu dăduse nimeni nici un... leu. Fiecare cunoşteam, de pildă, povestea lui Titi Frăţilă pe care antrenorul «Dinamo»-ului îl descoperise la «Sirena». Şi «Sirena» era o echipă cu o «firmă» mai mică decît a noastră.

Sincer vorbind, nu credeam că mă voi număra şi eu printre cei aleşi. Mai ales că aveam «experienţa Rapid», al cărei gust amar îl mai simţeam încă. «Decît codaş la oraş, mai bine în sat fruntaş» îmi ziceam pentru a-mi potoli necazul. Iată de ce, la sfîrşitul antrenamentului, cînd nenea Adrian mi-a spus că «tovarăşul Ionescu vrea să vorbească cu tine», primul impuls a fost s-o iau la fugă spre casă. Totuşi l-am urmat pe Adrian şi astfel am avut prima întîlnire cu omul care avea să joace un rol decisiv în viaţa mea nu numai ca fotbalist, ci şi ca om. În timpul discuţiei cu Traian Ionescu n-am scos mai mult de treipatru vorbe. Simţeam cum îmi ardeau urechile de emoţie şi îmi era necaz pe mine că nu mă pot stăpîni.

Traian Ionescu vorbea întruna despre fraţii Nunweiller, despre Frăţilă, Datcu, Octavian Popescu, Haidu şi ceilalţi. La mine însă ajungeau doar frînturi de frază, toate învălmăşite. Din tot ceea ce mi-a spus atunci, am reţinut precis o singură propoziţie: «O să mai vorbim noi doi». Cîteva cuvinte care atunci mi-au umplut inima de fericire, dar care, după ani, fiind titular la «Dinamo», cînd le auzeam din nou mă cuprindea groaza pur şi simplu. Pentru că ele însemnau că antrenorul ori aflase una dintre şotiile mele, ori nu era mulţumit de felul în care-mi făcusem programul de antrenament.

Nu spun un secret afirmînd că Traian Ionescu este unul dintre cei mai severi antrenori de fotbal. Nu face nimănui nici-o concesie şi aplică cele mai drastice sancţiuni celor care se abat cît de puţin de la disciplina de pregătire sau de joc. Este de o severitate fără margini, îndeosebi cu fotbaliştii la care ţine. Cornel Dinu, care este un jucător foarte disciplinat, şi în a cărui grijă fusesem dat (fiind de vîrste apropiate), se amuza copios ca martor la executarea sancţiunilor pe care antrenorul le dicta împotriva mea. Primul an la «Dinamo» a fost un adevărat calvar pentru mine. Uneori aveam impresia că programul de pregătire ce-mi fusese alcătuit, ca şi ploaia de sancţiuni care cădeau pe capul meu, nu urmăreau altceva decît să mă facă să-mi dau singur seama că nu am ce căuta acolo şi că trebuie să-mi iau tălpăşiţa...

(va urma)

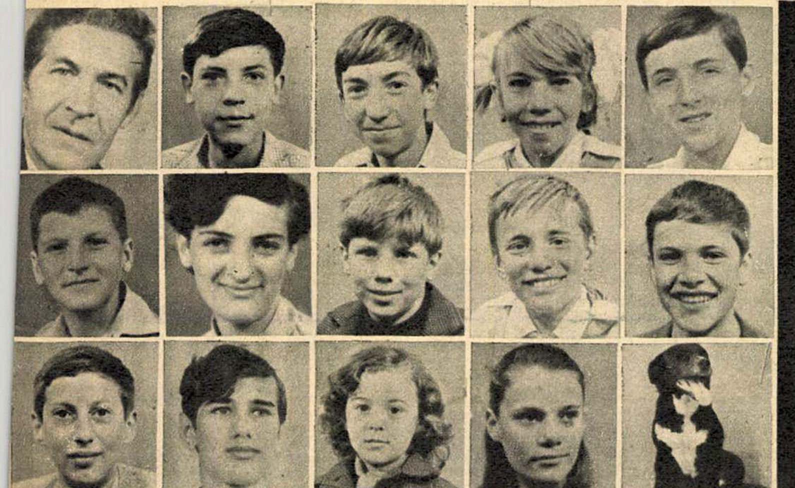

ECHIPAJUL

URMAŞII DACILOR

Vă prezentăm echipajul care a cucerit trofeul «Termosul de argint».

COMPONENŢA ECHIPAJULUI

Comandant — GHEORGHE CUNESCU, **conducătorul cercului de artizanat de la Casa pionierilor, 48 de ani;** căpitan — NORBERT STEINER, **Şcoala generală nr. 2, 15 ani;** secund — PETRU KRISCHER, **Şcoala generală nr. 2, 14 ani;** felcer — MARGARETA WALANEK, **Şcoala generală nr. 3, 14 ani;** responsabil sportiv — ZOLTAN GYÖRFI, **Şcoala generală nr. 3, 11 ani;** astronom-meteorolog — ALEXANDRU TOCA, **Şcoala generală nr. 3, 11 ani;** bucătar — ILDIKO KUSY, **Şcoala generală nr. 2, 14 ani;** chimist — BRUNO STRITTER, **Şcoala generală nr. 2, 14 ani;** naturalist — CRISTIAN MĂLAIA, **Şcoala generală nr. 2, 14 ani;** cronicar — VLAD BEBI-LUPESCU, **Şcoala generală nr. 1, 14 ani;** maestru de ceremonii PAMELA INDIRA LUPESCU, **Şcoala generală nr. 1, Făgăraş, 16 ani;** administrator — ERNEST GOVZA, **Şcoala generală nr. 2, 14 ani;** radiotransmisionist — ION MĂRIE, **Liceul nr. 2, 16 ani;** paj — HENRIETE STRITTER, **preşcolară, 4 ani şi 6 luni;** paznic **— cîinele** NEGRO, **Şcoala... vieţii, 2 ani şi 6 luni!**

Dacă pînă acum n-aţi ştiut că pe lîngă multe alte calităţi (dîrzenie, curaj etc.), dacii erau şi buni, chiar foarte buni organizatori şi gospodari, cîţiva dintre urmaşii lor actuali, cei 13 pionieri şi elevi din Reşiţa, uniţi sub acest titlu într-unul dintre echipajele participante la «Expediţiile Cutezătorii», **ne-au dovedit acest adevăr.**

Echipajul a aflat că nu prea departe de casă, în bazinul Izvoarelor Timişului, există o zonă încă necălcată de geologi şi arheologi. Şi, puşi pe fapte mari, şi-au propus s-o cerceteze amănunţit şi temeinic tocmai din aceste puncte de vedere. Timp de 15 zile au răscolit peste 40 km^2, făcînd două interesante descoperiri: au scos la iveală «o aşezare milenară» **(dacică, după cît se pare), precum şi** «suprafeţe enorme ale unei vechi şi pînă azi necunoscute exploatări metalifere» **— după cum susţin ei în jurnalul de bord. Cu toate acestea, juriul a fost şi mai impresionat de altceva: de minuţioasa pregătire a expediţiei, precum şi de spiritul gospodăresc al acestor mici geologi şi arheologi amatori.**

Citind prima parte a jurnalului, ai impresia că «Urmaşii dacilor» **se pregăteau să plece nu la Izvoarele Timişului, ci la Polul Nord sau cel puţin în jungla Amazonului. Alegerea membrilor echipajului s-a făcut după nişte reguli şi probe pe care mulţi nu le-au putut trece (începînd cu media anuală şi sfîrşind cu esenţiale trăsături de caracter). Apoi... Nu, am umple cîteva pagini de revistă dacă v-am relata, fie şi succint, acest capitol. Aşa că ne mărginim să vă spunem că timp de aproape o lună din vacanţa de vară, expediţionarii s-au întîlnit zi de zi, s-au documentat asupra itinerariului şi în domeniul geologiei şi arheologiei, au întocmit hărţi, şi-au adunat toate materialele necesare — de la ace şi aţă de cusut, pînă la corturi şi saci de dormit — s-au fortificat practicînd diverse exerciţii de gimnastică şi mergînd zeci de kilometri pe jos cu rucsacurile pline cu... pietre. Pregătirea aceasta a fost atît de minuţioasă şi completă, încît pe teren expediţionarilor nu le-a lipsit nimic, au servit în fiecare zi mai multe feluri de mîncare (pregătită de ei) şi, cu toate că 9 din cele 15 zile cît a durat expediţia a plouat şi a fost şi furtună, ei şi-au desfăşurat în mod normal întreaga activitate de cercetare. Dovada cea mai bună ne-o dau rezultatele concrete ale activităţii lor, precum şi** «TERMOSUL DE ARGINT», **trofeu pe care juriul l-a acordat în unanimitate acestui echipaj** pentru cea mai bună organizare şi deosebit spirit gospodăresc.

ÎN AFARA PREMIILOR ANUNŢATE ÎN NUMĂRUL TRECUT, REVISTA «CUTEZĂTORII» ACORDĂ CONSILIULUI JUDEŢEAN AL PIONIERILOR PRAHOVA «FANIONUL DE ONOARE» CLASA I, PENTRU CEL MAI MARE NUMĂR DE ECHIPAJE PARTICIPANTE (ŞASE) LA PRIMA EDIŢIE A «EXPEDIŢIILOR CUTEZĂTORII».

DAN BUZDUGAN

9

Scenariul: **DUMITRU ALMAȘ**
Desene: **PUIU MANU**

LUPTA E TOT MAI ÎNVERȘUNATĂ. DUȘMANII SE RETRAG ÎNCETUL CU ÎNCETUL SPRE PODUL DE PE NEAJLOV. OASTEA LUI MIHAI VODĂ ÎL IZBEȘTE FĂRĂ CRUȚARE DIN FAȚĂ ȘI DIN COASTE.

SOARELE A AJUNS LA ASFINȚIT. DIN NOU DAN BUZDUGAN E GATA SĂ FIE PRINS DE DUȘMANI, CÎND...

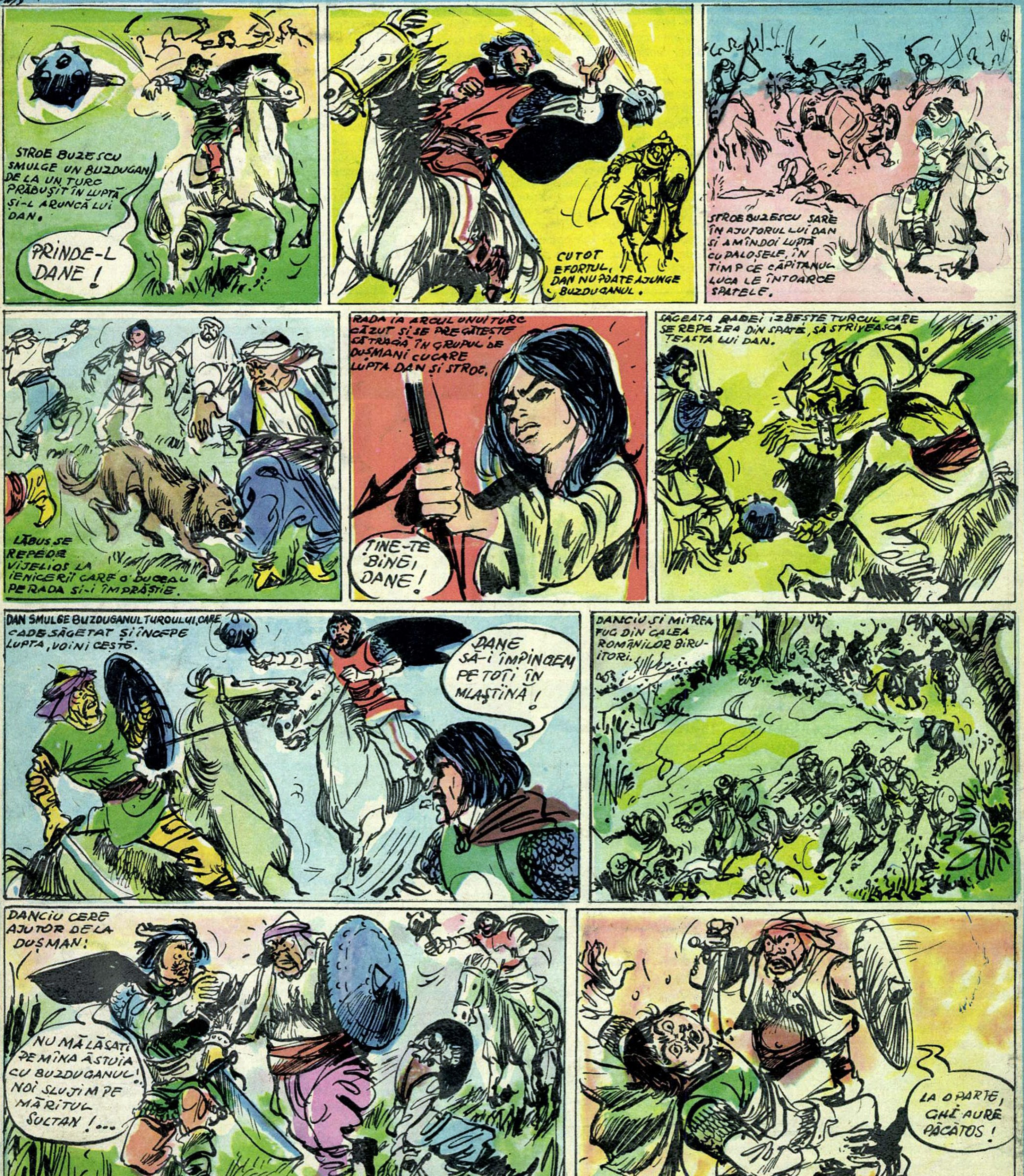
STROE BUZESCU SMULGE UN BUZDUGAN DE LA UN TURC PRĂBUȘIT ÎN LUPTĂ ȘI-L ARUNCĂ LUI DAN.
PRINDE-L DANE!
CU TOT EFORTUL, DAN NU POATE AJUNGE BUZDUGANUL.
STROE BUZESCU SARE ÎN AJUTORUL LUI DAN ȘI AMÎNDOI LUPTĂ CU PALOȘELE, ÎN TIMP CE CĂPITANUL LUCA LE ÎNTOARCE SPATELE.
LĂBUȘ SE REPEDE VIJELIOS LA IENICERII CARE O DUCEAU PE RADA ȘI-I ÎMPRĂȘTIE.
RADA IA ARCUL UNUI TURC CĂZUT ȘI SE PREGĂTEȘTE SĂ TRAGĂ ÎN GRUPUL DE DUȘMANI CU CARE LUPTA DAN ȘI STROE.
ȚINE-TE BINE, DANE!
SĂGEATA RADEI IZBEȘTE TURCUL CARE SE REPEZEA DIN SPATE, SĂ STRIVEASCĂ TEASTA LUI DAN.
DAN SMULGE BUZDUGANUL TURCULUI, CARE CADE SĂGETAT ȘI ÎNCEPE LUPTA, VOINICEȘTE.
DANE SĂ-I ÎMPINGEM PE TOȚI ÎN MLAȘTINĂ!
DANCIU ȘI MITREA FUG DIN CALEA ROMÂNILOR BIRUITORI.
DANCIU CERE AJUTOR DE LA DUȘMAN:
NU MĂ LĂSAȚI PE MÎNA ĂSTUIA CU BUZDUGANUL! NOI SLUJIM PE MĂRITUL SULTAN!...
LA O PARTE, GHIAURE PĂCĂTOS!

(Va urma)

Redactor șef: Mihai NEGULESCU. Redactor șef adjunct: Petre GHELMEZ. Secretar general de redacție: Ovidiu ZOTTA. Redacția: București, Piața Scînteii nr. 1. telefon 17 60 10. Administrația: EDITURA SCÎNTEII. Tiparul Combinatul Poligrafic CASA SCÎNTEII.
Redactor de număr: B. CARAGIALE. Redactor artistic: Ioan DONCA. Tehnoredactor: Rozalia BARANY.

Abonamentele se primesc de către oficiile și agențiile P.T.T.R., de către factorii poștali și difuzorii de presă

41033 1 leu